

ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ • ΜΑΡΤΙΟΣ-ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2017
Τ.Θ. 1308, Τ.Κ. 380 01 ΒΟΛΟΣ, ΤΗΛ.: 24210 93502, 24210 93510, FAX: 24210 67903

ΚΩΔΙΚΟΣ: 2369

ΑΓΙΟ ΠΑΣΧΑ: ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΠΕΡΑΣΜΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ ΣΤΗ ΖΩΗ!

ΜΗΝΥΜΑ ΤΟΥ ΣΕΒ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ & ΑΛΜΥΡΟΥ κ. ΙΓΝΑΤΙΟΥ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

Aντησκούν ἀπόψε οἱ μεγαλοπρεπεῖς ναοί καὶ τά ταπεινά ἔξωκκλήσια τῆς Ὁρθοδοξίας μας ἀπό τὸ χαρμόσυνο μήνυμα τῆς μεγαλύτερης νίκης στὸν ἴστορία τοῦ ἀνθρώπινου γένους.

Μπορεῖ νά μᾶς χωρίζουν μεγάλες ἀποστάσεις, ὅμως, σάν ἔνας ἀνθρώπος, ὅλοι οἱ Ὁρθόδοξοι ἀπανταχοῦ τῆς γῆς βρισκόμαστε συγκεντρωμένοι μέσα σὲ ἓνα vontό κενό μνημεῖο. Πρίν λίγες ὥρες, μέσα σὲ αὐτό ἀποθέσαμε ἓνα ἄψυχο σῶμα, βασανισμένο καὶ ἔξουθενωμένο. Ἡταν τὸ σῶμα τοῦ πράου καὶ ταπεινοῦ τῇ καρδίᾳ Ἰησοῦ, τοῦ διδασκάλου τῆς ἀγάπης, τῆς ἐνσάρκωσης τῆς θεϊκῆς φιλανθρωπίας, τοῦ φίλου καὶ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου. "Οσοι τὸν συνάντησαν νά περπατᾶ ἀνάμεσά τους, ὅσοι τὸν πίστεψαν καὶ τὸν ἀγάπησαν, κλονίστηκαν. Οἱ περισσότεροι δέν ἀντεξαν τὸν σκανδαλισμό, ἄλλοι τὸν ἀρνήθηκαν τὸν ὄρα τῆς ἀδικῆς δίκης του καὶ ὅλοι, καταβεβλημένοι καὶ ἀπογοητευμένοι, ξαναγύρισαν στὴ θλιβερή τους καθημερινότητα. Ὁ φθόνος, ἡ κακία, ἡ ἀδικία, ἡ αὐθαιρεσία τῶν ἰσχυρῶν φάνκαν νά κερδίζουν τὸν τελικὴν μάχη, ὅταν ὁ λίθος σφράγισε τὸ μνημεῖο. Τά γλυκύτερα ὄνειρα γιά μιά καλύτερη κοινωνία, οἱ θερμότερες ἀνθρώπινες ἐλπίδες γιά ἀνθρώπινες σχέσεις γε-

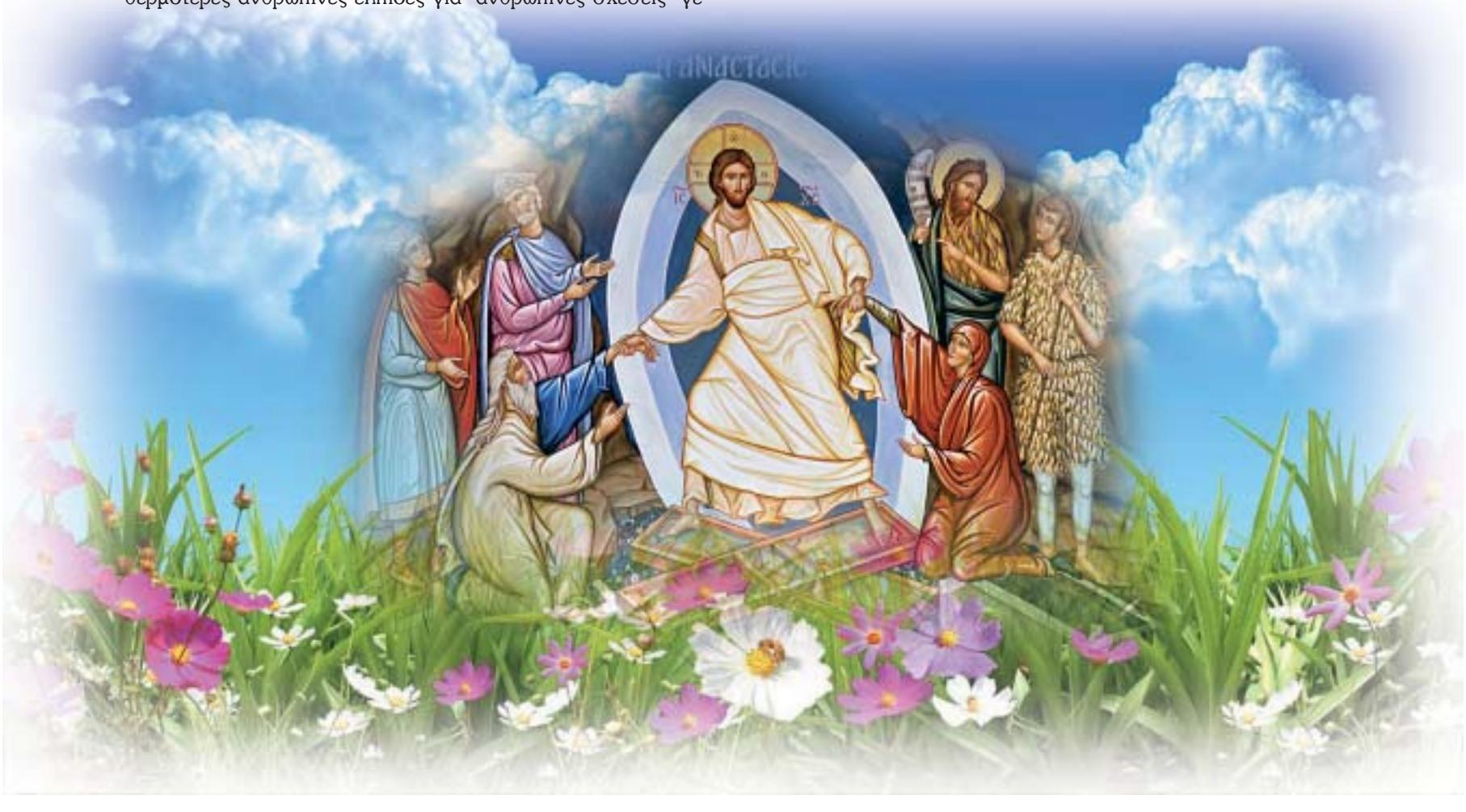
μάτες ἀγάπη καὶ αὐταπάρνηση, κυρίως ὅμως ὁ ἀρχέγονος πόθος γιά ὑπέρβαση τῆς φθορᾶς καὶ τοῦ θανάτου φάνηκαν πρός στιγμήν ὡς ἀνεκπλήρωτες οὐτοπίες.

Κοιτάξτε ὅμως! Ὁ λίθος ἔχει ἀποκυλιστεῖ καὶ τὸ ιερό σάβανο κείτεται ἄδειο. Τὸ Ἀγιον Πάσχα, τὸ μεγάλο πέρασμα ἀπό τὸν θάνατο στὴν ζωή, συνετελέσθη. Ὁ δρόμος εἶναι ἀνοικτός. Οἱ πληγές τῆς ἀνθρώπινης ἀποστασίας δέν εἶναι ἀγιάτρευτες. Ὁ Θεός δέν ἀποτελεῖ πλέον τὸν μακρινό ἄγνωστο. Ὁ θάνατος δέν ἀποτελεῖ πλέον τὸν ἀναπόδραστη πανανθρώπινη μοίρα.

Ο θριαμβευτικός δρόμος τοῦ Κυρίου δέν ἀποτελεῖ γεγονός ξένο μὲν ἔμδας. Ἐφτασε μέχρι τὸν "Ἄδον τῆς ἀπελπισίας μας, ἔκανε δική του τὸν ἔσχατην κατάπιωσή μας, ἔπιθε τὰ δικά μας θανάτιμα ὑπέρ ἡμῶν, ὅστε νά καρπωθοῦμε τὰ ζωογόνα αὐτοῦ ὑπέρ τῆς σωτηρίας καὶ τῆς ἀθανασίας μας. Οἱ καρποί τῶν χεριῶν μας νοιάθουν τὸν θεϊο ἀρπαγμό Του, καθώς μᾶς ἀναβιβάζει στὸν οὐρανό.

Τό φῶς τῆς Ἀναστάσεώς Του δέν ἀφορᾶ μιά ἄλλην ζωή καὶ

Συνέχεια στὶ σελ. 2.

ΑΓΙΟ ΠΑΣΧΑ: ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΠΕΡΑΣΜΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ ΣΤΗ ΖΩΗ!

Συνέχεια ἀπό τή σελ. 1.

μιά μελλοντική πραγματικότητα. Πλημμυρίζει τό «σήμερα». Τό «τώρα». Οι ἄγωνίες γιά ἔνα ἀβέβαιο μέλλον δίνουν τή θέση τους στή βεβαιότητα τῆς δυνάμεως καί τῆς προνοίας Του. Ἡ διαρκής μετατόπιση τῶν οἰκονομικῶν στόχων δίνει τή θέση της στόν ὑπαρκτό πλούτο τῆς χρηστότητός Του. Τό ἀποστεωμένο μας φρόνημα ἀναστηλώνεται ἀπό τήν πλησμονή τῆς ζωῆς ἐκ τῆς ἐγέρσεως Του.

Ἡ εὐγνωμοσύνη μας πρός τίς ἄρρητες εὐεργεσίες Του, πού ως ἐπουράνιος δωρεά γεμίζει μέ φῶς καί ἐλπίδα τίς καρδιές μας, ἐκτοπίζει τήν κακυποψία, τή δικόνοια καί τή μισαλλοδοξία μεταξύ μας, θέτοντας τά θεμέλια μιᾶς ζωῆς γεμάτης ἀγάπη καί δικαιοσύνη, ὅπως τήν σχεδίασε Ἐκεῖνος γιά μας καί ὅπως ἐμεῖς τήν ὀνειρευτίκαμε.

**Ἡ ἐνότητά μας ὡς Ἐκκλησία καί ως κοινωνία,
σέ συνδυασμό μέ τήν ἀτράνταχτη πίστη μας
στόν ἀναστάντα Ἀρχηγό τῆς ζωῆς,
θά ἀναδείξει καί πάλι νικητή
τό ὑπεροχόσμιο φῶς τῆς σημερινῆς ἡμέρας.**

Ἐνωμένοι στήμερα συνεορτάζουμε τήν νέκρωση τοῦ Ἀδη, τήν ἀποδόμηση τῆς ἀπελπισίας, τή διάσπαση τῆς μοναξίας. Σήμερα καμία διάψευση τῶν ἐλπίδων μας, καμία ἀκύρωση τῶν σχεδιασμῶν μας, καμία ἀκόντιο πολέμου δέν εἶναι σέ θέση νά ὑπερισχύσει τῆς ἀναστάσης μας. Τό κενό μνημεῖο διακ-

ρύσσει τό πιό ἐλπιδοφόρο μήνυμα καί μᾶς μεταφέρει τήν πιό ἀκράδαντη βεβαιότητα γιά τήν τελική ἔκβαση τῶν ἄγώνων ἐναντίον τοῦ εὔτελισμοῦ τῆς ἀνθρώπινης ὕπαρξης, τῆς ὑποδούλωσης στής δυνάμεις τοῦ σκότους, τῆς μοιρολατρίας ἀπέναντι στά σχέδια τῶν ἰσχυρῶν.

Σέ πασχάλια ὁδό πορευόμαστε καί ἐμεῖς, ἀδελφοί μου. Σέ πέρασμα διά στενωπῶν ἐπώδυνων καί ἀπειλητικῶν. Ἐνωμένοι πρέπει νά δώσουμε ἀγῶνες ὅχι γιά ἀπλή ἐπιβίωση ἀλλά γιά

**Δέν προχωροῦμε ὅμως στό ἀπόλυτο σκοτάδι.
Οἱ ὁδύνες μας δέν εἶναι μάταιες.**

Ἡ ὑπομονή μας δέν θά παραμένει ἀδικαίωτη.

Ὕψηλή ποιότητα ζωῆς γιά ἐμᾶς καί γιά τούς ἐπόμενους. Δέν προχωροῦμε ὅμως στό ἀπόλυτο σκοτάδι. Οἱ ὁδύνες μας δέν εἶναι μάταιες. ᩴ ὑπομονή μας δέν θά παραμένει ἀδικαίωτη. ᩴ ἐνότητά μας ὡς Ἐκκλησία καί ὡς κοινωνία, σέ συνδυασμό μέ τήν ἀτράνταχτη πίστη μας στόν ἀναστάντα Ἀρχηγό τῆς ζωῆς, θά ἀναδείξει καί πάλι νικητή τό ὑπερκόσμιο φῶς τῆς σημερινῆς ἡμέρας.

Κρατοῦμε λευκές λαμπάδες, ὀλοφωτεινες καί χαροποιές. Κάποιοι ἀκόμη χαράζουν μέ αὐτές Σταυρό πάνω ἀπό τό κατώφλι τοῦ σπιτιοῦ τους. Ὄλοι μαζί ὅμως ἀς χαράζουμε στήμερα Σταυρό στής ψυχές μας. ᩴ σταυραναστάσημη δύναμη τοῦ Χριστοῦ μας θά ἀναδειχτεῖ καί πάλι θριαμβεύτρια. •

Μετά θερμῶν πασχαλίων εὐχῶν
καί τῆς ἐν Χριστῷ Ἀναστάντι ἀγάπης

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΣΑΣ

† Ο ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ ΙΓΝΑΤΙΟΣ

Βιβλιοπαρουσία

**«ΜΕ ΤΟΝ ΚΑΙΡΟ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΚΟΝΤΡΑ»
Γιά νέους καί γονεῖς πού ἐλπίζουν...**

π. Θεμιτοκλῆς Μουρτζανοῦ

Ἐκπαιδευτικοῦ-Συγγραφέα

Τό νά πᾶς κόντρα (λατινική ἥ λέξη, ἀλλά εὔστοχη) στόν καιρό, ἥ στό ρεῦμα, δέν εἶναι ἀπλή ὑπόθεση. Θέλει «κότσια». Δέν ἀρκεῖ ἥ θέληση. Ἀλλιώς δέν νικᾶς. Μένεις μέ τήν καλή προσίρεση καί τήν εὐγενή φιλοδοξία. Δηλαδή, μπδέν εἰς τό ππλίκον.

Τό θέμα, λοιπόν, εἶναι νά βρεθοῦν τά κότσια. Γιά τούς σύγχρονους «καιρούς» (τίς κακοκαιρίες), «ἥ πίστη ὅλα τά μπορεῖ». ᩴ πίστη ὅτι ὑπάρχει Θεός. Ὅτι ἔγινε ἀνθρωπος. Ὅτι μᾶς ἀγαπᾶ κι ἄς Τόν σταυρώνουμε. Ὅτι μᾶς ἀνασταίνει, κι ἄς πιστεύουμε ὅτι ὁ θάνατος εἶναι τό τέρμα μας.

Στήν πίστη βρίσκονται τά κότσια.

Γιά νέους καί γονεῖς πού ἐλπίζουν τό νέο βιβλίο τοῦ π. Θεμιτοκλῆ ἀποτελεῖ κῶρο ἄντλησης δυνάμεως, κῶρο γιά νά ἀλιεύσει ὁ ἀναγνώστης, πού θέλει νά πάει κόντρα στόν ἀνεμο, κότσια. Καταπιάνεται μέ πλῆθος θεμάτων, πού ἀφοροῦν γονεῖς καί νέους, ὁ ἀκαταπόντος Κληρικός. Ὅτι μπορεῖ νά φανταστεῖ κανείς γιά γονεῖς καί νέους κάθε ἐποχῆς. Καί, βεβαίως, τῆς ἐποχῆς μας.

Ἄνθρωπος πού ζεῖ τά ἐρωτηματικά καί τά προβλήματα γονέων καί νέων τῆς ἐποχῆς μας, ἐπιχειρεῖ μέ τόν zῆλο καί τήν ἀγάπη του ὁ π. Θεμιτοκλῆς νά γίνει «συναντιλήπτωρ» ἀμφοτέρων τῶν πλευρῶν. Σέ χρόνους καί «καιρούς», ὅπως οἱ σημερινοί.

ΧΡΙΣΤΟΣ Δ. ΞΕΝΑΚΗΣ

Τό βιβλίο κυκλοφορεῖ ἀπό τίς ἐκδόσεις «ΑΡΧΟΝΤΑΡΙΚΗ», σέ ὅλα τά χριστιανικά βιβλιοπωλεῖα καί στό βιβλιοπωλεῖο τῆς Ι. Μητροπόλεως Δημητριάδος «ΛΥΧΝΟΣ».

‘Η ὁμιλία τοῦ Σεβασμιωτάτου κ. Ἰγνατίου τήν Κυριακή τῆς Ὁρθοδοξίας στόν Καθεδρικό Ναό Ἀθηνῶν

«Ημέρα χαρμόσυνος καὶ εὐφροσύνης ἀνάπλεως πεφανέρωται σύμερον»

(Ἐκ τῶν αἰνῶν τοῦ Ὁρθοῦ τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας)

Ἐξοχώτατε κύριε Πρόδρε τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας,
Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος.

Ως ἡμέρα χαρᾶς καὶ θριάμβου καταγράφεται ἡ σημερινή ἡμέρα.
Χαρᾶς καὶ θριάμβου δχι ἐνός θρησκευτικοῦ δόγματος σέ βάρος ἐνός ἄλλου. Οὕτε μίας κοσμοθεωρίας σέ βάρος μίας ἄλλης.

Σήμερα, αὐτό πού τιμᾶται, εἶναι ὁ ἴδιος ὁ ἄνθρωπος στὸν ὄλοτπτα του. Ὁ ἄνθρωπος ὃς ψυχή καὶ ὃς σῶμα, ὃς κάτι τὸ ἄυλο ἀλλά καὶ κάτι τὸ ὑλικό, ὃς κάτι ἀόρατο ἀλλά καὶ ὃς κάτι ὄρατο.

Σήμερα ὁ ἄνθρωπος, τὸν ὅποιο τόσο βάναυσα ὁ ὑλικός πολιτισμός ὑποβίβασε σέ ἀπρόσωπη ὄντότητα καὶ τὸν μετέβαλε σέ ὑπαρξην χωρίς ὄνομα, χωρίς ἀξία καὶ χωρίς σημασία, ἀποκαθίσταται.

Σήμερα ἡ Ὁρθοδοξία ἀποκαλύπτεται ὡς ἡ κατ’ ἔξοχήν ἀνθρωπιστική διδασκαλία, ἡ ὅποια ὑπερασπίζεται τὸν ἄνθρωπο ὃς ἐνόπτητα σώματος καὶ ψυχῆς.

Καμιά κοσμοθεωρία, κανένα σύστημα καὶ κανένα φιλοσοφικό ἡ πολιτικό δόγμα δέν τίμπον τὸ ἄνθρωπον σῶμα καὶ τὸν ὕλην ὅστι τὰ τιμᾶ σημερα, ἀλλά καὶ διαχρονικά, ἡ Ὁρθόδοξη πίστη.

Καθ’ ἦν στιγμήν οἱ εἰκονομάχοι ἀπαγόρευαν τὸν ἀπεικόνιστο τοῦ Χριστοῦ ὃς δῆθεν ὑποτιμητική γιά τὸν θεότητα Του, ἀποδομοῦσαν καὶ οὔσιαν τὸ θεμελιωδέστερο στοιχεῖο τοῦ σχεδίου τῆς θείας Οἰκονομίας: «Τὴν ἐν σφράγισται τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ».

Ἐτοι, ἥθελημένα ἡ ἀθέλητα, ἐπεχείρησαν νά ἐπιβάλουν ἔναν τύπο πνευματικῆς ζωῆς πού ἀπεχθάνεται τὸ σῶμα καὶ θεωρεῖ τὸν ὑλικότητα παντελῶς ἔσνη πρός τὸ πνεῦμα. Συνεπῶς, τὸν κατέστησαν ἀνάξια νά δεχθεῖ τὸν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ καὶ, μοιραῖα, παντελῶς ἀνίκανη νά μετάσχει στὸν ἀνακαίνισται καὶ τὸν ἀθανασία τοῦ ἄνθρωπου.

Τὴν ἀναστήλωστ τῶν εἰκόνων δέν ἐπέβαλε τὸ οἰκονομικό συμφέρον καὶ ἡ ἀμάθεια, ὅπως ὁρισμένοι ὑποστήριξαν, ἀλλά οἵ ἀγῶνες καὶ ὁ στοχασμός κορυφαίων πνευματικῶν ἀναστημάτων τῆς ἐποχῆς, ὅπως τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ, ὁ ὅποιος ἔκανε σαφή τὸ διά-

κριστι μεταξύ τῆς ὕλης, πού ἀπεικονίζει τὸν Κτίστη, καὶ τοῦ Κτίστη, πού ἀπεικονίζεται καὶ πρός τὸν Ὅποιον μεταβάίνει ὁ σεβασμός καὶ ἡ τιμή.

Ο θεολογικός στοχασμός αὐτοῦ τοῦ μεγίστου Πατρός τῆς Ἐκκλησίας μας, ὅπως καὶ ὅλων τῶν Πατέρων τῆς Ἐβδόμης Οἰκουμενικῆς Συνόδου, πού ἀπεφάνθη ὁριστικά ὑπέρ τῶν εἰκόνων, ἀπεκάλυψε στὸν πληρόπτα του τὸ σχέδιο τοῦ ἐνανθρωπίσαντος Υἱοῦ καὶ Λόγου του Θεοῦ. Ἐκεῖνος μὲ τὸν ἐνσάρκωσθη Του ὑρθε γιά νά σώσει τὸν ἄνθρωπο καὶ τὸν κόσμο, ἐνώνοντας τὸ κτιστό μέ τὸ Ἀκτιστο, τὸν οὐρανὸ μέ τὴ γῆ, τὸ πνευματικό μέ τὸ ὑλικό, ὑπερβαίνοντας ἔτοι κάθε μορφῆς διάρεσην καὶ δικασμό σέ ὕλη καὶ πνεῦμα, σῶμα καὶ ψυχή, ιστορικόπτη καὶ αἰωνιόπτη, καθώς καὶ τὸν διάκυπτη στούς θρησκευτικούς κύκλους ὑποτίμησην τοῦ ὑλικοῦ στοιχείου.

Μέ τὸν ἐνανθρώπωση Του ὁ Υἱός καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ ἀνέλαβε πλήρως τὸν ἄνθρωπην φύσην καὶ ιστορία, ἔγινε ὁ ἴδιος ιστορία, προκειμένου ἐμεῖς νά θεωθοῦμε, νά γίνουμε δηλαδή θεοί κατά χάριν.

Δέν εἶναι τυχαίο, λοιπόν, πού οἱ μεγάλοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μᾶς δίδαξαν τὸν σεβασμό καὶ τὸν κατάφασην πρός τὸν ὕλη πού ἔγινε πρόδενος τῆς σωτηρίας μας. «Οπως σημειώνει χαρακτηριστικά καὶ πάλι ὁ Δαμασκηνός, ὁ θεολόγος τῆς τιμῆς τῶν εἰκόνων: «Δέν προσκυνῶ πόνη, προσκυνῶ ὅμως τὸν δημιουργό τῆς ὕλης, αὐτὸν πού ἔγινε ὕλη γιά μένα καὶ καταδέχτηκε νά κατοικήσει μέσα στὸν ὕλη καὶ πραγματοποίησε τὴν σωτηρία μου μέσω τῆς ὕλης, καὶ δέν θά παύσω νά σέβομαι πόνη, μέ τὸν ὅποια πραγματοποιήθηκε νά σωτηρία μου» (Πρός τούς διαβάλλοντας τὰς ἀγίας εἰκόνας, Α, 6, PG 94, 1245AB, μτφρ. ΕΠΕ, τ. 105, σελ. 43). Ἀτενίζουμε, λοιπόν, τὸν Χριστό ὃς τέλειο Θεό καὶ τέλειο ἄνθρωπο, ὁ ὅποιος, ὅπως λέγει καὶ τὸ τροπάριο τῆς ἡμέρας, «χαρᾶς ἐπλήρωσε τὰ πάντα», καὶ τὸν ψυχή καὶ τὸ σῶμα μας ἀλλά καὶ τὸν ὕλη, καλῶντας μας σέ μια συνολική σωτηρία.

Σήμερα ἀναμορφώνεται τὸ ἀρχαϊκό κάλλος καὶ πραγματοποιεῖται ἐκ νέου νά πλάστη τοῦ ἄνθρωπου, ὅπως τότε πού νά γίνηται φύση μας δέκτη τὴν θεία πνοή.

Σήμερα ξαναγινόμαστε εἰκόνες Θεοῦ καὶ νά ὑπαρξή μας ξαναβρίσκει

Συνέχεια στί σελ. 4

Η ὁμιλία τοῦ Σεβασμιωτάτου κ. Ἰγνατίου τήν Κυριακή^{τῆς Ὁρθοδοξίας στόν Καθεδρικό Ναό Ἀθηνῶν}

Συνέχεια ἀπό τή σελ. 3.

τὸ μεγαλεῖο πρὶν ἀπό τὸν πτώση της.

Σήμερα, γίνεται ἡ περιφορά γύρω ἀπό τίς Ἐκκλησίες μας κρατώντας στά χέρια μας τίς ἵερες εἰκόνες καὶ τιμώντας τὸν ἀναστόλωσή τους. Στὸν πραγματικότητα, ὅμως, διενεργοῦμε μιὰ πολὺ σημαντικότερη πράξη: Περιφερόμεθα ἐμεῖς οἱ ἴδιοι, ὡς ζωντανές εἰκόνες τοῦ θεϊκοῦ μας πρωτύπου, τοῦ ἴδιου τοῦ Δημιουργοῦ μας.

Σήμερα, οἱ μορφές τῶν Ἅγιών ἐπὶ τῶν Εἰκόνων ὑπενθυμίζουν τίς ἄπειρες δυνατότητές μας καὶ τίς ἀρχέγονες προοπτικές μας. Ὑπῆρχαν καὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι, ὅπως ἐμεῖς.

Τά φθαρτά τους σώματα, ὅμως, μετεβλήθησαν σὲ μέσα ἀγιότητας καὶ ἀγάπης, μετέχοντας καὶ αὐτά στὴ ἔνωσή τους μὲ τὸν Θεό. Γ' αὐτό, καὶ ὅταν χωρίστηκε ἡ ψυχή ἀπό τὸ σῶμα τους, παρέμειναν Ἅγια Λείψανα εὐθωδίαζοντα καὶ θαυματουργοῦντα, ζωντανοί μάρτυρες τῆς μετοχῆς τους στὸν ἐμπειρία τῆς σκέσεώς τους μὲ Αὐτόν.

Μεγαλειώδεις οἱ συνέπειες ἀλλά καὶ οἱ προοπτικές αὐτῆς τῆς ἀποκάταστος τῆς ψυχοσωματικῆς ἐνόπτιας τοῦ ἀνθρώπου. Ἐκεῖνος ποὺ ἀποδέκεται καὶ ἀναγνωρίζει τὸν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ μέσα του, δέν μπορεῖ παρά νά βλέπει στὸν κάθε ἀνθρώπινο ὑπαρξη μιὰ εἰκόνα Θεοῦ. Σέ κάθε χαρακτηριστικό της, ὅπως φῦλο, γλώσσα, καταγωγή, μόρφωση, οἰκονομική ἐπιφάνεια, διακρίνει τὸ ἴδιο μεγαλεῖο, τὸν ἴδια ἀποκαταστομένη θεία εἰκόνα, τὸν ἴδιο Θεό, πού καλεῖ σὲ συνάντηση.

Ολοι οἱ ἄνθρωποι ἀποτελοῦν γιά τὸν συνειδητό Ὁρθόδοξο Χριστιανό μιὰ οἰκουμενική ἀδελφότητα μέ ἀπέραντο ἀλληλοσεβασμό. Μέσα σ' αὐτὸν, ἀλόγονοι καὶ οἱ ἔσχατοι καὶ οἱ ἐλάχιστοι τῆς γῆς ἀπεικονίζουν τὸν ἴδιο τὸν Χριστό, ὁ ὅποιος ταυτίστηκε μὲ τὸν ἐλαχιστότητα τῶν περιθωριοποιημένων τοῦ κόσμου τούτου.

Ἐκεῖνος εἶναι πού εἴπε: «ἐφ' ὅσον ἐποίστατε ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποίστατε.» (Μτθ. 25, 40)

Ἡ σημερινή ἡμέρα θά μποροῦσε νά ἀποτελεῖ παγκόσμια ἡμέρα τῆς ἀνθρώπινης συναδέλφωσης καὶ ἀποφασιστικῆς ἐναντίωσης στὸν περιθωριοποίησην καὶ τοῦ πιο ἔξαθλιωμένου ἀνθρώπου, ἀπανταχοῦ τῆς γῆς. Διότι πίστη στὴ θεία Ἐνσάρκωση ἀποτελεῖ πίστη στὸ ἀνθρώπινο μεγαλεῖο.

Ἡ δική μας ἀνθρώπινη φύση καὶ ἡ δημιουργία ἔγινε τόπος φανέρωσης τῆς ἀγάπης Του γιά τὸν κόσμο.

Πρίν λίγο καιρό στὸν Βηθλεέμ ὑποδεχτήκαμε Θεό ταπεινό, πού ἀπό τὸν ἀγάπην Του ἀπαρνεῖται κάθε ἵνας θεϊκοῦ μεγαλείου.

Σέ λίγες ἔβδομάδες θά ἀτενίσουμε Θεό καθημαγμένο, πού ἀπό τὸν ἀγάπην Του ἀπαρνεῖται καὶ κάθε ἵνας ἀνθρώπινης ἀξιοπρέπειας. Τέτοιου πρότυπου εἴμαστε εἰκόνες, τέτοιας ἀγάπης δημιουργήματα, τέτοιου πόθου φορεῖς γιά ἀγάπην καὶ συμπόνια.

Μέσω τῆς ἀνθρώπινης φύσης μας, ὁ ἴδιος ὁ Θεός μᾶς φανέρωσε τὸν αὐθεντικήν ζωήν, ζωήν ἀγάπης καὶ θυσίας γιά τὸν κάθε συνάνθρωπο καὶ

τὸν κόσμο ὁλόκληρο.

Ἡ Ἐκκλησία παραμένει ἡ οἰκογένεια, ὅπου ὁ ἔνας ἀναγνωρίζει στὸν ἄλλον τὸ θεϊκό του μεγαλεῖο. Ἡ συνοχή της ἔχει ὡς θεμέλιο τὸν βαθιά εὐγνωμοσύνην πρός Ἐκεῖνον, πού ἔλθει στὴ γῆ ὡς «πάντων διάκονος».

Γ' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγο, ἡ εὐχαριστιακή ἐκκλησιαστική κοινότητα συναισθάνεται καὶ τὸν δική της ἀποστολή ὡς ἀντίστοιχη διακονία. Ὡς ὑπέρτατο σκοπό ἔχει τὸν μίμηση τῆς ἀγάπης τοῦ Ἰδρυτῆ της, ἀγγίζοντας τὸ ἀνέφικτο γιά τὸν ἀνθρώπινη φύση: Τίνι ἀγάπη ἀκόμη καὶ γιά τὸν ἔχθρο.

Μία τέτοια κοινότητα ἀμύνεται στὸ κακό, ἀλλά οὐδέποτε καταδικάζει τὸν ἀμαρτωλό. Δέν συμβιβάζεται μὲ τὸν ἀμαρτία, κρατεῖ ὅμως διαρκῶς στυλωμένη τὴ ματία της στὸν βαθύτατο πόθο τοῦ κάθε ἀνθρώπου γιά οὐρανό, ὅπως γράφει καὶ ὁ ποιητής.

Τὸ μεγαλεῖο τῆς ἡμέρας αὐτῆς δέν ἔχαντλεῖται μόνον στὸν κοινωνικὴ διάσταση. Ἐπιφέρει λυτρωτικές συνέπειες καὶ στὸν στάση μας ἀπέναντι στὸν ὑλικό κόσμο.

Ὁ ἀνθρωπός ὡς ζωντανή εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, ἀποδεχόμενος τὸν ἀξία τῆς ὑλικῆς ὑπόστασης τοῦ ἔσωτοῦ του, ἀλλά καὶ τοῦ κόσμου, στρέφει μὲ σεβασμό τὸ βλέμμα σὲ ὅλη τὸν ὑλική δημιουργία. Ὁ ὑλικός κόσμος εἶναι τὸ περίβλημα ἀλλά καὶ τὸ μέσον γιά νά ἐκδηλώθει ἀγάπη ἐμπρακτική καὶ ἐμπράγματη, ὅπως ἐκδηλώθηκε ὅδη ἀπό τὸν καιρό τῆς παρουσίας τοῦ Χριστοῦ στὴ γῆ.

Διότι, τί ἀλλο ἥταν ὁ πολλαπλασιασμός τῶν ἄρτων καὶ τῶν ἰκθύων ἀπό ὑπόσχεση καὶ ἐπιβεβαίωση πώς ἡ ἀγάπη πρός τὸν συνάνθρωπο καὶ ὁ σεβασμός πρός τὸν ὑλική δημιουργία εἶναι σὲ θέση νά χορτάσουν μιὰ ὀλόκληρη ἀνθρωπότητα;

Ἄλλα καὶ ἡ μεταβολή τοῦ ἄρτου καὶ τοῦ οίνου σὲ σῶμα καὶ αἷμα Χριστοῦ κατά τὴ διάρκεια τῆς Εὐχαριστίας, τί ἀλλο εἶναι ἀπό ἔξυψωση τῆς ὑλῆς σὲ ὑπέρτατο μέσον ἔξαγιασμοῦ καὶ σωτηρίας;

Ο σεβασμός πρός τὸν ἀνθρωπό καὶ ὁ σεβασμός πρός τὸ περιβάλλον ἀποτελοῦν σήμερα τὰ δύο φλέγοντα ζητούμενα τῆς παγκόσμιας κοινότητας καὶ ἰδιαίτερα τῆς Εὐρωπαϊκῆς. Ἡ σημερινή ἡμέρα, λοιπόν, θά μποροῦσε νά ἀποτελεῖ καὶ μιὰ ἡμέρα τῶν Εὐρωπαϊκῶν ἀξιῶν. Διότι, ὅλα αὐτὰ τὰ χριστιανικά ἰδεώδη ὁδήγησαν στὸν σκεδιασμό μᾶς ἐνωμένης Εὐρώπης, μέ σκοπό νά ἀποτελέσει φάρο γιά ὅλη τὸν ἀνθρωπότητα.

Χωρίς, ὅμως, τὸν ζωντανή σχέση μὲ τὸν Σωτῆρα Χριστό, τὰ ἰδεώδη ἔξεπεσαν σὲ στείρα ἡθικολογία καὶ ἔχουν ἐκφυλιστεῖ σὲ πικρή ἀνάμνηση. Ἡ ἀποκοπή τοῦ δυτικοῦ πολιτισμοῦ ἀπό τὶς Χριστιανικές του ρίζες ἔγινε αἵτια μαρασμοῦ τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ ἀνθρωπισμοῦ, τὸν ὅποιο ὑποκατέστησε ἡ ἀπανθρωπία τῶν δεικτῶν καὶ ὁ ξεπεσμός τοῦ ἀνθρώπου.

Παράλληλα, τὸ περιβάλλον ὄλοενα καὶ περισσότερο ὑφίσταται τὶς ἐπιπτώσεις τῆς ἀποϊεροποίησης του καὶ σταδιακά μεταβάλλεται σὲ τρόποι λεπλασίας στὸ ὄνομα στρεβλῆς ἀνάπτυξης.

Μόνον ἡ ἐπιστροφή στὴ ζωντανή σχέση μὲ τὸν Δημιουργό Θεό μπορεῖ νά ἀποκαταστήσει τὴν ιερότητα τοῦ ἀνθρώπου σώματος καὶ καὶ ἐπέκτασιν ὅλης τῆς ὑλικῆς δημιουργίας. Ἀπό ἐκεῖ θά προκύψει μιὰ ὄντως ἀειφόρος ἀνάπτυξη, ἡ ὅποια, ὅμως, θά ἀποτελεῖ ἐκφραστὴ μᾶς ἡθικῆς καὶ πνευματικῆς ἀειφορίας, ίκανης νά κρατεῖ τὸν ἀνθρωπό σὲ ἰσορροπία καὶ νά του δίνει βάσιμες ἐλπίδες γιά μά ζωή πού δέν ἔχαντλεῖται στὸν βιολογικό της κύκλῳ.

Πῶς μπορεῖ, ὅμως, ἡ σημερινή Ὁρθοδοξία νά συμβάλει σ' αὐτὴν τὴν ἐπιστροφή;

Σέ καιρούς ὑποτίμησης τῆς ἀξίας τοῦ ἀνθρώπου, ἡ Ὁρθοδοξία, κάθε ἡμέρα καὶ καὶ ἐξοχήν σήμερα, πού ἔορτάζει, θά συνεχίσει νά ἀναδεικνύει τὴν ἀξία τοῦ ἀνθρώπου προσώπου, τὸ ὅποιο στὸν ψυχοσωματική του ἐνόπτια, δέχεται τὴν δωρεά τῆς αἰωνιότητας.

Σέ καιρούς ἀλαζονείας ὑγετῶν καὶ φρούδων ἐλπίδων γιά τὸ μέλλον, θά συνεχίσει νά κηρύττει Χριστό ἐσταυρωμένο, ὅχι ως ὑπηρέτη, τὸν πρότυπο τῆς ιστορίας, ἀλλά ως μοναδικό δρόμο θυσιαστικῆς αὐταπάρνησης πρός τὸν εἰρήνην καὶ τὸ φῶς.

Σέ καιρούς ἀπελπισίας, μπροστά στὸν παντοδυναμία τοῦ θανάτου, πού ἔμφρανίζεται ζαφειρικά καὶ βίαια ἀνά πᾶσα στιγμή στὸν καθημερινότητα μας, ἡ Ὁρθοδοξία θά συνεχίσει νά κηρύττει τὸ γεγονός τῆς Ἀνάστασης, ὅχι ως ἔνα τετελεσμένο, ἀλλά ως ἔνα διαρκῶς ἐπαναλαμβανόμενο γεγονός στὴ ζωή Της.

Παράλληλα, θά θυμίζει διαρκῶς πώς ἡ πίστη καὶ τὸ ὑπότιμος Της δέν πα-

ρέμειναν άπλες θεωρίες, άλλα πήραν σάρκα και δοτά, άναδεικνύοντας σε κάθε έποχη μορφές που έθρεψαν τό δέντρο της έλπιδας γιά μιά καλύτερη κοινωνία και ένα φωτεινότερο μέλλον.

‘Η ιερότητα του άνθρωπινου προσώπου άποτυπώθηκε στό συνοδικό σύστημα της Εκκλησίας, άκομη και σέ έποχές, όπου ή άπολυταρχία έθεωρείτο αὐτονόητη.

‘Ακόμη και στήν νεώτερη ίστορία μας, ή ‘Ορθόδοξη πίστη διαπότισε συχνά μέ τόν γνήσιο άνθρωπισμό της τήν πολιτική, όπως στήν περίπτωση του Κυβερνήτη Ιωάννη Καποδίστρια, ό όποιος παραμένει μέχρι σήμερα πρότυπο γνήσιας φιλοπατρίας και άπολυτης άνιδιοτέλειας.

‘Αντιλαμβανόμεθα, λοιπόν, πώς ή ένόπτη πνεύματος και υἱούς, ψυχῆς και σώματος, όρατου και άοράτου, πού σήμερα άναδεικνύεται, άφορά ὅλες τίς πιγκές της άνθρωπινης ζωῆς.

‘Αφορά τήν ένόπτη πίστης και καθημερινότητας, ύπαρξιακῆς προοπτικῆς και πολιτικῆς πράξης, προσώπου και κοινωνίας, διαχείριστης τῶν τρεχόντων και ένατενιστής ένός οἰκουμενικοῦ όράματος γιά έναν κόσμο άλλοπλεγγύης και δικαιοσύνης, όράματος πού δέν είναι άκομη ύπαρκτο, κατατρώει, όμως, τήν καρδιά μας και μᾶς καλεῖ νά νοηματοδοτήσουμε τίς πράξεις μας. Στήν ύλοποίστη ένός τέτοιου όράματος, ή ‘Ορθοδοξία στήν ‘Ελλάδα, κατ’ ἔξοχήν σήμερα, διακηρύσσει τήν συστράτευσή της και παραμένει προσπλωμένη στήν ύπόθεση της συνοχῆς του ‘Ελληνικοῦ λαοῦ.

‘Η πνευματικότητα και ή παράδοσή της τήν καθιστοῦν ένοποιο δύναμην μᾶς κατακερματισμένης κοινωνίας, ή όποια περιμένει άπο Αὐτήν λόγο καταλλαγῆς και ἔργο συμφιλίωσης. Ανταπόκριση στήν προσδοκία αὐτή άποτελεῖ τό σύνολο τού πνευματικοῦ και φιλανθρωπικοῦ ἔργου πού προσφέρει ή ‘Εκκλησία, μέ ὅλες της τίς δυνάμεις, πρός τήν ‘Ελληνική κοινωνία.

Γι’ αὐτό ἀγωνιζόμαστε, γιά μιά ζωντανή Εκκλησία, ἐλεύθερη και ίκα-

νή νά διαχειρίζεται τά τοῦ οἴκου της, μέ ποιμένες ἄξιους τῆς ἀποστολῆς τους, ὥστε νά διακονεῖ τήν ένόπτη και τήν σωτηρία τοῦ λαοῦ της.

Φωτεινότερο μέλλον δέν μπορεῖ νά ύπαρξει μέ ἀπαξιωμένους ἀνθρώπους. Όσο ή ἀνθρώπινη ύπαρξη θά άποτελεῖ στατιστικό μέγεθος και ἀναλώσιμο εἶδος, ή ἀνθρωπότητα θά παραπαίει και θά ζητεῖ ύποκατάστατα νοήματος ζωῆς σέ ἀπάνθρωπες κοσμοθεωρίες και ὀλέθριες πρακτικές. Τέτοια φαινόμενα, ὅπως καλῶς γνωρίζετε, είναι σέ θέση νά ὁδηγήσουν σέ ἔναν καταστροφικό θροποκευτικό φονταμενταλισμό και νά κατασπίσουν τούς πολιτικούς σχεδιασμούς πλήρως ἀναποτελεσματικούς.

‘Η ύποτίμηση τοῦ ἀνθρώπου μπορεῖ προσωρινά νά ὁδηγεῖ σέ φαινομενική ἐκπλήρωση ἔξουσιαστικῶν σχεδίων. Είναι, όμως, θέμα χρόνου, τό παρόπονο και ή ὄργη τῶν λαῶν γιά τήν ύποτίμηση αὐτή νά ἀποτελέσουν τήν πρώτη υπόληπτη έκρηκτικῶν ἔξελίξεων και άνεξέλεγκτων ἀνατροπῶν.

‘Η σημερινή ήμέρα μᾶς προφέρει ἔνα ἀπλό άλλα και καθοριστικό μήνυμα: ‘Ο ἀνθρωπος ἀποτελεῖ εἰκόνα Θεοῦ και ὡς ἐκ τούτου ἀποτελεῖ ύπερταπάλια ζωῆς. Οταν σέ κάθε σχεδιασμό ύπεισέλθει ή ἀλήθεια αὐτή, ή ἀνθρωπότητα θά γευτεῖ τήν ποιότητα ζωῆς πού ζητεῖ ἀπεγνωσμένα.

Στήν ἀναζήτηση αὐτή, ή ‘Ορθόδοξη Εκκλησία δέν θά πάψει ποτέ, μέ τή ζωή και τό λόγο της, τό ἦθος τῶν ‘Αγίων της και τή διαρκή αὐτοκριτική και τήν μετάνοια ὅλων μας, νά ἀποδεικνύει πώς ἔνα τέτοιο ὄραμα είναι πραγματοποίησιμο. Μά πάνω ἀπ’ ὅλα, κάθε τέτοια ήμέρα θά θυμίζει πάντα πώς ή ἀληθινή λατρεία πρός τόν Θεό ταυτίζεται μέ τόν ἀπόλυτο σεβασμό πρός τόν κάθε ἀνθρώπο ξεχωριστά.

‘Αληθινή θροποκευτικότητα, ύγιης πνευματικότητα και ἀγάπη πρός ὅλους ἀδιακρίτως τούς ἀνθρώπους θά ἀποτελοῦν πάντα γιά τήν ‘Ορθόδοξη Εκκλησία ἔννοιες ταυτόσημες.

‘Ἄς είναι αὐτό και τό μήνυμα τῆς φετινῆς Κυριακῆς της ‘Ορθοδοξίας. Αμήν.

Τό ήθος τοῦ Θεόδωρου

Πολλά ἔχουν γραφεῖ γιά τὴν προσωπικότητα τοῦ Ἀρχιστράτηγου τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπανάστασης Θεόδωρου Κολοκοτρώνη. Στὴ σύντομη ἀναφορά μας θά προσπαθήσουμε νὰ σκιαγραφήσουμε τὸ ὥθιος του, ἀφοῦ αὐτὸ συμβάλλει καθοριστικά στὴν τεκμηρίωση τῆς ἐρμηνείας τῶν ιστορικῶν γεγονότων, τῶν ὁποίων ὁ Κολοκοτρώνης ὑπῆρξε πρωταγωνιστός.

Ἄπο τὰ μέσα τοῦ 19ου αἰ. καὶ μέχρι σήμερα ἔχουν διαμορφωθεῖ κυρίως δύο σχολές ἐρμηνείας τῆς νεώτερης ιστορίας μας. Ἡ μία ἀπὸ τίς δύο ἐπηρεάζεται ἀπὸ τὸ «*σύστημα ΜΑΥΡΟκορδάτου*» καὶ ὅλους τούς «*Μαύρους*» τῆς νεώτερης καὶ σύγχρονης ιστορίας, ποὺ κυριαρχοῦν ἰδιαίτερα στὸν χῶρο τῆς διανόσης καὶ τῆς πολιτικῆς ζωῆς καὶ εὐθύνονται, ἐν πολλοῖς, γιά τὸ σημερινὸ τραγικὸ κοινωνικὸ ἀδιέξοδο. Οἱ ἐν λόγῳ ἐρμηνευτές τῆς Ιστορίας ἐκλαμψάνουν ὡς θέσφατο τίς ἀναφορές καὶ κρίσεις τοῦ ξένου παράγοντα καὶ ἰδιαίτερα τῆς Μ. Βρετανίας, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ υἱοθετοῦν αὐτούσιες τίς ἐπικρίσεις αὐτές καὶ στὴν περίπτωσή μας ὅσες ἀναφέρονται στὸν Θ. Κολοκοτρώνη.

Γνωρίζοντας τίς ἀπόφεις τοῦ ξένου παράγοντα, καὶ ἰδιαίτερα τῶν ἀρχείων τοῦ Ὅπουργείου Ἐξωτερικῶν (Foreign Office) τῆς γηραιᾶς Ἀλβιόνος, θά ἀκολουθήσουμε τὴ δεύτερη σχολή ἐρμηνείας τῆς νεώτερης Ιστορίας μας, σπριζόμενοι κυρίως στὶς θεμελιωμένες κρίσεις τῶν ἔγκριτων ιστοριογράφων τῆς περιόδου, καθὼς καὶ στὶς διασωθεῖσες πρωτογενεῖς πηγές.

Σύμφωνα μὲ τὸν ἀκαδημαϊκὸ Δ. Κόκκινο, «ἄν ἡ ἐπανάστασις τοῦ 1821 συνέβαινεν εἰς τούς καιρούς ποὺ τὰ μεγάλα γεγονότα καὶ αἱ θαυμασταὶ ἀνθρώπινοι πράξεις ἐδίδοντο ἀπὸ τοὺς ἐπέχοντες θέσιν ιστορικῶν ἐπικούς ποιτάς, τὸ ἔπος αὐτὸ θά ἔπαιρνε τὸ ὄνομα τοῦ Θεόδωρου Κολοκοτρώνη. Εἶναι ἐκεῖνος ποὺ ἐνεσάρκωσε τὴν ἰδέαν τοῦ ἀγῶνος». Ὁ Ἀρχηγός τῶν ἐπαναστατημένων ρωμηῶν ἔχαιρε τῆς καθολικῆς ἀναγνώρισης τῶν συμπρωταγωνιστῶν του στὸ ἔπος τοῦ 1821, ἀκόμη κι ἐκείνων ποὺ δέν τὸν συμπαθοῦσαν, λόγῳ τῶν ἀτομικῶν τοὺς συμφερόντων. Ὁ Ρουμελιώτης ἡγέτης Γεώργιος Καραϊσκάκης, σ' ἔναν ἀποκαλυπτικὸ διάλογο μὲ τὸν ἄξιο υἱό τοῦ Κολοκοτρώνη Γενναῖο, ὅπου τὸν προτρέπει νὰ μήν ἐκθέτει τὸν ἔαυτό του σὲ κίνδυνο κατὰ τίς πολεμικές συμπλοκές, καταθέτει τὸν προσωπικὴ του κρίσιν γιά τὸν «Γέρο»:

«- Σύ γιατὶ ἐκτίθεσαι; τοῦ ἀντέτεινεν ὁ Γενναῖος.

- Μήν κυττᾶς τί κάνω ἐγώ, ἀπόντησεν ὁ στρατηγός. Ἀν πᾶς ἐσύ, πάει ἡ Ἑλλάδα. Ἀν πάω ἐγώ, δέν παθαίνει τίποτα ἡ Ἑλλάδα.

- Καὶ πῶς τὸ λές αὐτό; εἴπε μέ ἔκπληξιν ὁ Γενναῖος.

- Εἰσι τὸ λέω κι ἔτσι εἶναι, ἐπέμεινεν ὁ Καραϊσκάκης. Ἀν πᾶς ἐσύ, πάει ὁ Γέρος. Κι ἀν πάει ὁ Γέρος πάει ἡ Ἑλλάς, ἐνῶ σάν ἐμένα ἔχει κι ἄλλους τὸ Ἐθνος».

Ὁ Θ. Κολοκοτρώνης ὑπῆρξε ἀναμφισβήτητα ἡ πρωταρχικὴ μορφή τοῦ Ἀγώνα. Ὄλα τὰ ἀρχεῖα τῶν ἐμπλεκομένων μὲ τὸ πρόσωπό του πόλεων, κωμοπόλεων, προσώπων, δημόσια καὶ ἰδιωτικά, ἡ ἐπίσημη καὶ ἰδιωτικὴ του ἀλληλογραφία, οἱ ἀνταποκρίσεις καὶ οἱ ἀναφορές πρὸς τὸν ξένο παράγοντα κ.ἄ. τεκμηριώνουν ὅτι ὁ Κολοκοτρώνης ἀναγνωριζόταν ὡς τὸ ισχυρότερο πρόσωπο γιά τοὺς ἐπαναστατημένους. Τό πανίσχυρο «ἘΓΩ» (Ἀρχηγός), ποὺ (καθ) ὁδηγοῦσε (σ) τὸ «ΕΜΕΙΣ» (Ἀγώνας).

Διερευνώντας τὸ μεγαλεῖο τῆς ψυχῆς καὶ τὸ μοναδικό ὥθιος τοῦ Θ. Κολοκοτρώνη, θά μπορούσαμε νὰ ἐπισημάνουμε τὰ ἀκόλουθα:

Ἐνῶ ὁ Θ.Κ. ἀπέκτησε τόση δύναμην κατά τὴν πολύχρονη διάρκεια τοῦ Ἀγώνα, πού θά μποροῦσε νὰ διεκδικήσει ὅποιαδήποτε θέση στὸ νεοσύστατο κράτος, δέν ζητᾷ κανένα ἀξίωμα γιά τὸν ἔαυτό του ἢ τοὺς δικούς του. Ἀντίθετα, εἶναι ἐκεῖνος ποὺ στὴν Ἐθνοσυνέλευση τῆς Τροιζήνας (2 Απριλίου 1827) προτείνει πρῶτος τὸν Καποδίστρια ὡς Κυβερνήτη τῆς Ἑλλάδος, ἐπηρεάζοντας ἀνάλογα τὸ Σῶμα γιά τὴν ὅμοφωνη ἐκλογή του. Ἐνας φωτισμένος ἄνθρωπος θά μποροῦσε νὰ ἐπιλέξει μόνο φωτεινό κι ὅχι «*Μαῦρο*» Κυβερνήτη. Καὶ μπροστά στὴ φωτεινή προσωπικότητα ὑποχωροῦν, ἔστω καὶ προσωρινά, ὅλοι οἱ «*Μαῦροι*»...

Ο Θ.Κ. εἶναι ὁ ἄνθρωπος πού περιέλαβε στὴν καρδιά καὶ τὸ μυαλό του τὴν ἰδέα τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπανάστασης. Προσβλέπει πρὸς τὸ ἔθνος. Ὕπερβαίνει τὰ προσωπικά, οἰκογενειακά, τοπικά, παραταξιακά, ἰδεολογικά συμφέροντα καὶ προβάλλει τὸ Ἐθνος/Γένος, ὡς τὸ ὑψηλότερο ἰδανικό γιά τὸ ὅποιο μόνο ἀξίζει κανείς νὰ zei ἢ νὰ πεθάνει.

Φυλακίζεται ἄδικα ἀπὸ τούς «*Μαύρους*», ὑφίσταται ταπεινώσεις καὶ ἐγκαταλείπεται ἀκούσια στὰ χέρια τῶν ἐσωτερικῶν του ἔχθρῶν, λές καὶ δέν είχε τὴ δύναμη νὰ καλέσει τοὺς στρατιῶτες του νὰ τὸν ἀπελευθερώσουν. Δέν θέλει σὲ καμία περίπτωση νὰ ὀδηγήσει σὲ ἐμφύλια σύγκρουση, ἀλλά ἀποδέχεται μὲ «*ἄκρα ταπείνωση*» τὸν εἰς βάρος του ἀδικία. Οἱ ἴδιοι πού τὸν φυλακίζουν, τοὺς ζητοῦν νὰ σώσει καὶ πάλι τὸν Ἀγώνα.

Κι ἐκεῖνος παρακάμπτει τίς προσωπικές του πικρίες καὶ ἀναλαμβάνει καὶ πάλι Ἀρχιστράτηγος, ἀφοῦ ὅλοι γνώριζαν ὅτι ὁ στρατός εἶχε ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στὸν φυσικὸ του Ἡγέτη! Δέν ἐπιτρέπει στὴ θιγμένη ὑπόλοιψή του, νὰ ἀπαιτήσει ἀποκατάστασην καὶ προσωπική ίκανοποίηση, ἀλλά προσφέρει τὰ πάντα γιά τὸν ΚΟΙΝΟ σκοπό. Θεωρῶ ὅτι στὸ σημεῖο αὐτὸ ἐγκειται ἡ μεγαλύτερη ἀρετὴ τοῦ Θ.Κ., πού ἀναδεικνύει τὸ μοναδικό του Ἡθος.

Ο Κολοκοτρώνης πραγματώνει ἐκεῖνο πού διεκήρυξε καταρχήν ὁ Μακρυγιάννης, δηλαδή τὸ νὰ «*εἴμαστε στὸ ΕΜΕΙΣ κι ὅχι στὸ ΕΓΩ*». Ο Κολοκοτρώνης ἐνσαρκώνει τὸ ΕΜΕΙΣ ἄχρι θανάτου. Ἀντίθετα, ὁ Μακρυγιάννης, σπουδαῖος κι αὐτός ἀγωνιστής, θά ἀναγκαστεῖ νὰ συνεργαστεῖ καὶ νὰ ὑποταχθεῖ στοὺς «*Μαύρους*», στοὺς ὅποιους ὅμως ὁ Θ.Κ. οὐδέποτε ὑποτάχθηκε. Αὕτη εἶναι ἡ ριζική διαφορά ἀνάμεσά τους, πού ἀναδεικνύει τὸν Θ.Κ. ὡς τὸν Κορυφαῖο Ἀγωνιστὸ τοῦ 1821.

Ο Φιλήμων, ὁ ὅποιος δέν ἀνῆκε στὸ ἰδιαίτερο περιβάλλον τοῦ Θ.Κ., τὸν θαυμάζει περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον ἄνδρα τῆς ἐπαναστάσεως. Ακόμη καὶ οἱ βρετανοί Μπαρτόλντι καὶ Φίνλεϋ ἀναγνωρίζουν τὴν ἀξία του, ἀσχετα ἐάν δέν μποροῦν νὰ κατανοήσουν καὶ νὰ ἐρμηνεύσουν δρθά τὸν ρωσοφιλία του, ἀφοῦ γιά τοὺς Ἀγγλούς ιστορικούς ἐκλαμψάνεται ὡς δρθή ἐπίλογή μόνο ἢ ... ἀγγλοφιλία. Ο Θ.Κ., ὅμως, δέν λειτουργεῖ ὡς ἐντολοδόχος ἢ πράκτορας τῶν ξένων δυνάμεων, ὅπως οἱ «*Μαῦροι*» ἀντίπαλοί του, ἀλλά κρίνει σύμφωνα μὲ τὸ κοινό συμφέρον τῶν Ελλήνων.

Κάποιοι «*ύπερευαίσθητοι*» ἐρμηνεύουν τῆς ιστορίας τὸν κατακρίνουν ὡς πρωταγωνιστὴ τῆς σφαγῆς τῶν ἄμαχων Τούρκων κατὰ τὴν ἄλωση τῆς Τριπολίτου (1821). Εἶναι ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι ἀναζητοῦν «*εὐγενικά αἰσθήματα*» στὸν πόλεμο, τὴ διαδικασία τῆς ἀπολύτου ἀπουσίας ἀνθρωπιᾶς καὶ πολιτισμοῦ. Οἱ ιστορικοί αὐτοὶ ἐρμηνεύουν της σφαγῆς τῶν μικρασιατικοῦ

Κολοκοτρώνη

ΤΟΥ ΔΡΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Γ. ΜΕΤΑΛΛΗΝΟΥ, ΔΙΔΑΣΚΟΝΤΟΣ ΙΟΝΙΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

Έλληνισμοῦ στή Σμύρνη (1922) καί τή θυσία τῶν γυναικῶν τοῦ Ζαλόγγου (1803). Ὁ Θ.Κ., ὅμως, γνώριζε καλύτερα ἀπ' ὅλους τούς μεταγενέστερούς του ποιόν ἐχθρό ἔχει νά ἀντιμετωπίσει. Ἡξερε, λοιπόν, ὅτι ὁ συγκεκριμένος βάρβαρος κατακτητής μποροῦσε νά ἀντιμετωπιστεῖ μόνο μέ ακραίες ἐπιλογές. Διαφορετικά ἡ ὑπόθεση τοῦ 1821 θά ἀντιμετωπίζει τήν ἴδια τύχη μέ τίς ὑπόλοιπες ὄγδόντα περίπου (τοπικές) ἔξεγέρσεις, πού καταγράφοκαν κατά τή μακραίων περίοδο τῆς Ὀθωμανοκρατίας. Ὁ Θ.Κ. εἶχε καθορίσει τά δρια μεταξύ πολέμου καί μή πολέμου. Δέν ἐπιτέρει, λοιπόν, στόν ἑαυτό του νά συγχέει τίς δύο αὐτές καταστάσεις. Ἔτσι, ὅταν τοῦ ζητοῦν σύντροφοί του νά ἐγκρίνει τήν ἔξοντωση τῶν πολιτικῶν του ἀντιπάλων, ἔκεινος ἀρνεῖται. Ἀντίθετα οἱ «Μαῆροι» δολοφονοῦν συστηματικά τούς ἀντιπάλους τους, πού ἱσαν ταυτόχρονα ἀγαπημένα πρόσωπα τοῦ Θ.Κ. (Πάνος Κολοκοτρώνης, Ὁδυσσέας Ἀνδρούτσος, Γεώργιος Καραϊσκάκης, Ἰωάννης Καποδίστριας...). Τό ἥθος τοῦ Κολοκοτρώνη διασώζεται στόν ἀνήθικο κόσμο τοῦ πολέμου, ὅπως ἀποδεικνύει τό ἀκόλουθο ἀπόσπασμα:

«Ἄφοῦ ἐγλυτώσαμεν ἀπό τὸν πόλεμον καί ἐπεστρέψαμεν εἰς τό χωριό Βαλτείσι (σημ. Μάιος 1821) πῦραμεν τούς σκοτωμένους χριστιανούς καί δέν ἐξυγάνωμεν κανένας μᾶς εἰς αὐτούς κοντά. Ἐκπιρινίσαμεν ἀπό τὸν φόβον μᾶς, διότι πρώτην φοράν εἴδαμεν ἀνθρώπους σκοτωμένους. Ὁ δέ Κολοκοτρώνης διά νά μᾶς ἐνθαρρύνη ἐμάζωνε τά κομμάτια τοῦ καθενός νεκροῦ τά ἐφίλει καί ἔλεγεν εἰς τούς τριγύρω στρατιώτας, ὅτι αὐτοὶ εἶναι ἄγιοι, καί ὅτι θά ὑπάγουν εἰς τὸν παράδεισον ὡσάν μάρτυρες καί τότε ἐξυγάνωμεν καί τούς ἐθάψαμεν» (Θ. Κολοκοτρώνη, Ἀπαντά, ἐκδ. Μέρμυγκας, σ. 153). Αὐτό εἶναι τό θεολογικό ὑπόβαθρο καί ἥθος τοῦ Θ.Κ., τό ὅποιο δέν μπορεῖ νά γίνει κατανοτό ἀπό τὸν προκατειλημένο ἐρευνητή τῆς ιστορίας, πού ἀγνοεῖ τό ἀπαραίτητο αὐτό ἐρμηνευτικό πλαίσιο.

Ἡ οἰκογένειά του πρόσφερε τουλάχιστον πενήντα μέλη της, ὡς φόρο αἵματος, στόν Ἀγώνα τοῦ 1821. Κι ὅμως, ποτέ δέν προέβη σέ ἀντίποινα, σέ ρεβανσισμό ἢ ἐκδίκηση. Ποτέ δέν ἀπαίτησε ἀποκατάστασην. Διαθέτει ὡς ἱγέτης τίς βιβλικές ἀρετές τῆς ἰώβειας ὑπομονῆς, τῆς ἀφρομιαίας ἀρχοντιᾶς, τῆς δαυτικῆς αὐτομεμφίας καί τῆς σολομώντιας δικαιοσύνης. Διαθέτει, ἐπίσης, σέ ύψηλό βαθμό τίς ἀρετές τῆς συγχωρικότητας καί τῆς καταλλαγῆς, πού καλλιεργοῦν τό πνεῦμα τῆς προσέγγιστος καί τῆς ἐνόπτητας, ἀρετές πού κατεξοχήν διακρίνουν τούς ἀγίους καί τούς δικαίους τοῦ Ὀρθόδοξου κόσμου. Οἱ ἀρετές του καί κατ' ἐπέκτασην τό ὅλον ἥθος του, μᾶς ἐπιτρέπουν τόν ἀκόλουθο ἰσχυρισμό: ὅπως ὁ Καποδίστριας χαρακτηρίσθηκε ὁρθά ὡς «ὁ ἄγιος τῆς Πολιτικῆς» (Ἰωάννης Κορνιλάκης), ἔτσι καί ὁ Θ.Κ. δικαιοῦται νά χαρακτηρισθεῖ ὡς «ὁ ἄγιος τῶν ἀγωνιστῶν τοῦ 1821». Καποδίστριας καί Κολοκοτρώνης συνθέτουν τίς δύο ὄψεις τοῦ ἵδιου ἀνεκτίμητου νομίσματος τῆς νεώτερης ιστορίας μᾶς. Ὁ ἐθνικός Ἀγώνας τοῦ 1821 εὔτύχησε νά διαθέτει τίς δύο αὐτές ἀλληλοσυμπληρούμενες ἐμβληματικές προσωπικότητες. Ὁ Θ.Κ. κατόρθωσε μέσα στό καμίνι τῆς κολάσεως, ὅπως εἶναι ἔνας πόλεμος μέχρις

ἐσχάτων (Ἐλευθερία ἢ Θάνατος), νά διασώσει τό ἀνθρώπινο πρόσωπο του καί νά φανερώσει τίς ἀγιοπνευματικές του ἀρετές.

Ἀναπαύθηκε στίς 3 Φεβρουαρίου 1843. Μόλις μαθεύτηκε τό τραγικό συμβάν ἔτρεξε κοντά του καί πάλι μόνο ὁ ἀπλός λαός. Ὁ λαός πού τόσο ὁ ἥθος εἶχε ἀγαπήσει καί διακονήσει, ἀλλά καί εἶχε λατρευτεῖ ἀπό αὐτόν. Μεγάλοι ἀπόντες ἀπό τήν κηδεία του οἱ Βασιλεῖς Ὁθωνας καί Ἀμαλία καί οἱ «Μαῆροι» πολιτικοί καί κρατικοί ἀξιωματούχοι, πού τόν μίστησαν, γιατί ἀπλούστατα δέν ἀντεκαν νά ἐλέγχονται ἀπό τό Φῶς τῆς Κολοκοτρωνέικης ψυχῆς καί τοῦ ἀπαράμιλλου ἥθους του.

Τραγικό, ὅμως, εἶναι ὅτι στή σύγχρονη νεοελληνική παιδεία δέν προβάλλονται τά πρότυπα αὐτά καί πολύ περισσότερο τό ἥθος τους. Τό ἥθος τοῦ Κολοκοτρώνη καταγράφεται σ' ἕνα ιστορικό κείμενο, στήν Ομιλία του πρός τούς μαθητές του Γυμνασίου Αθηνῶν στήν Πνύκα (8 Νοεμβρίου 1838), πού ἀποτελεῖ τήν πνευματική του παρακαταθήκη πρός ὅλους τούς μεταγενέστερούς του Ἐλληνες, ὅπου σημειώνει μεταξύ ἄλλων τά ἔξης:

«Ἐγώ, παιδία μου, κατά κακή μου τύχη, ἐξ αἰτίας τῶν περιστάσεων, ἔμεινα ἀγράμματος καί διά τοῦτο σᾶς ζητῶ συγχώρηση, διότι δέν ὄμιλω καθώς οἱ δάσκαλοί σας. Σᾶς εἴπα ὅσα ὁ ἥθος εἶδα, ἕκουσα καί ἐγνώρισα, διά νά ὠφεληθῆτε ἀπό τά ἀπερασμένα καί ἀπό τά κακά ἀποτελέσματα τῆς δικονοίας, τήν ὄποιαν νά ἀποστρέψεθε, καί νά ἔχετε ὄμόνοια. Ἐμᾶς μή μᾶς τηρᾶτε πλέον. Τό ἔργο μᾶς καί ὁ καιρός μᾶς ἐπέρασε. Καί αἱ ἥμέραι τῆς γενεᾶς, η ὄποια σᾶς ἀνοίξει τό δρόμο, θέλουν μετ', ὀλίγον περάσει... Εἰς ἐσᾶς μένει νά ισάσετε καί νά στολίσετε τόν τόπο, ὅπού ἡμεῖς ἐλευθερώσαμε· καί, διά νά γίνη τοῦτο, πρέπει νά ἔχετε ὡς θεμέλια τῆς πολιτείας τήν ὄμόνοια, τήν θρησκεία, τήν καλλιεργεία τοῦ Θρόνου καί τήν φρόνιμον ἐλευθερία. Τελειώνω τό λόγο μου. Ζήτω ὁ Βασιλεύς μᾶς Ὁθων! Ζήτω οἱ σοφοί διδάσκαλοι! Ζήτω τήν Ἐλληνική Νεολαία!».

Σπουδάζοντας τόν Ἀπόστολο Παῦλο στίς Ἱερατικές

Η Ε΄Ιεραπική Σύναξη τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος πραγματοποιήθηκε (21/2) στό Συνεδριακό Κέντρο Θεσσαλίας. Οἱ φετινές Ἱεραπικές Συνάξεις περιστρέφονται γύρω ἀπό τό πρόσωπο τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἐθνῶν Παύλου.

Τήν πρώτη εἰσήγηση ἔκανε ὁ κ. Αἰκατερίνης Τσαλαμπούνης, Ἑπικούρη Καθηγήτρια τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Α.Π.Θ., μέ τέμα «Ἡ περὶ Σταυροῦ καὶ Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου διδασκαλία τοῦ Ἀποστόλου Παύλου».

Ἡ ὄμιλότητα ἐπεσήμανε ὅτι «συνοπτικά, τό κήρυγμα τοῦ Παύλου θά μποροῦσε νά κατανοθεῖ ὡς μιά ἀφήγηση, μέ τρία βασικά μέρη: τίν ἐνανθρώπηση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τόν Σταυρό καὶ τίν Ἀνάστασή του, πού ἀποτελοῦν ἀποφασιστικό σημεῖο μέσα στήν ιστορία αὐτοῦ τοῦ κόσμου καὶ στήν ιστορία τῆς Θείας Οἰκονομίας». Ἀναφερόμενη στό «Σκάνδαλο τοῦ Σταυροῦ», τόνισε ὅτι «ὑπενθυμίζοντας ὁ ἀπόστολος Παῦλος στούς Κορίνθιους τό κήρυγμά του, ἵταν ἵταν ἀνάμεσά τους, ὑπογραμμίζει τή δυσκολία καὶ τό παράδοξο αὐτοῦ τοῦ κηρύγματος: ὁ ἐσταυρωμένος Χριστός ἀποτελεῖ θεολογικό σκάνδαλο γιά τούς Ἰουδαίους (Α΄ Κορ. 1, 23· Γαλ. 5, 11) καὶ μωρία γιά τούς ἔθνικούς. Μέ αὐτή πή συνοπτική διατύπωση παραπέμπει στήν ιστορική πραγματικότητα τοῦ ἐλληνορωμαϊκοῦ κόσμου καὶ στό ἀποτρόπαιο τοῦ σταυρικοῦ θανάτου ὡς μέσου ἐκτέλεσης. Ὁμως, αὐτός ὁ τραγικός θάνατος ἀποτελεῖ γιά τόν Παῦλο ἔκφραση τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ καὶ σημεῖο τῆς σοφίας του. Μέ αὐτόν τόν τρόπο ὁ ἀπόστολος ἀντιστρέφει τήν πολιτισμική κλίμακα τῶν συγχρόνων του κι αὐτό τό ὄποιο καταλαμβάνει τήν κατώτερη θέση στόν κόσμο τῶν ἀκροατῶν του, ὁ ταπεινωτικός καὶ ὁδυνηρός Σταυρός, καθίσταται μέτρο τῆς ἀγάπης καὶ τῆς σοφίας τοῦ Θεοῦ καὶ ὑπόσχεση τῆς μελλοντικῆς δόξας τῶν πιστῶν. Ἀναμφισβήτητα ἐδῶ αὐτό πού στήν πραγματικότητα ἀμφισβητεῖται εἶναι κάθε ἀνθρώπινη κατάφαση καὶ βεβαιότητα ὁ ὄποια στηρίζεται στό ἀξιακό σύστημα ἐνός κόσμου πού ὅμως βρίσκεται κάτω ἀπό τό κράτος τῆς ἀμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου. Τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, ἀστόσο, μπορεῖ νά δοῦγησει τούς πιστούς νά κατανοήσουν τό παράδοξο τῆς σοφίας τοῦ Θεοῦ πού κρύβεται πίσω ἀπό τό γεγονός τοῦ Σταυροῦ».

Ἀκολούθως, ὁ κ. Τσαλαμπούνης μῆλοσε γιά τήν δύναμη τῆς Ἀνάστασης καὶ παραπήροσε σχετικά: «Τό κήρυγμα τοῦ Παύλου, λοιπόν, σύμφωνα μέ τή δική του διλήωση μπορεῖ νά συνοψισθεῖ στό γεγονός τοῦ Σταυροῦ. Στή σκέψη, ὅμως, τοῦ Ἀποστόλου ὁ Σταυρός συνδέεται ἄρρηκτα μέ τό γεγονός τῆς Ἀνάστασης. Γιά τήν ἀκρίβεια ὁ Ἀνάσταση εἶναι ἐκείνη πού δίνει νόνη στόν Σταυρό καὶ τόν μεταμορφώνει σέ δύναμη ἀπό κατάρα καὶ ταπείνωση. Ἡ Ἀνάσταση ὅπως κι ὁ Σταυρός δέν εἶναι ἰδέες καὶ σύμβολα στή διδασκαλία τοῦ ἀπόστολου Παύλου ἀλλά ιστορικά γεγονότα, τῶν ὄποιων, ὅμως, ὁ σημασία ἐκτείνεται πέρα ἀπό τήν ιστορική παρουσία τοῦ Ἰησοῦ καὶ τά ὄποια συνδέονται ἀμεσα μέ τή σωτηρία... Ἐπιπλέον ἀποτελοῦν τήν καρδιά τῆς χριστιανικῆς πίστης καὶ των. Ἡ Ἀνάσταση δέ διλήωνει μόνο τή νίκη τοῦ Χριστοῦ ἐπί τοῦ θανάτου καὶ τῆς ἀμαρτίας, ἀλλά ἔχει ἐφαρμογή καὶ ἐπιπτώσεις στή των πιστῶν... Ἡ Ἀνάσταση ἀποτελεῖ τήν ἐγγύηση γιά τήν των καὶ τήν ἀνάσταση τῶν πιστῶν καὶ προσδίδει μία ἐσχατολογική προοπτική στήν των τῶν πιστῶν μέσα στό χρόνο... Χωρίς τήν Ἀνάσταση ὁ ἀνθρώπινη πίστη κάνει τό περιεχόμενο τῆς καὶ ὁ των ἀνθρώπων στερεῖται κάθε ἐλπίδας».

Ἐπόμενος ὄμιλοπής ἵταν ὁ Πρωτ. Ἀθανάσιος Γκίκας, Καθηγητής τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Α.Π.Θ., ὁ ὄποιος ἀνέπτυξε τό θέμα «Ἡ σοφία τοῦ κόσμου μωρία παρά τῷ Θεῷ ἐστίν: Ἡ σταυ-

ραναστάσιμη των σύγχρονο κόσμο».

Στήν πρώτη ἐνόπτητα ὁ π. Ἀθανάσιος ἀνέπτυξε ἔναν σχολιασμό τοῦ κειμένου τῆς Α΄ πρός Κορινθίους ἐπιστολῆς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου (1, 20-31. 2,1-2, 4-8, 13. 3,19-22. καὶ 4, 9-14), μέ βάση τήν ἐρμηνεία τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου. Ἐπισήμανε τό γεγονός τῆς μωρίας τῆς ἀνθρώπινης σοφίας, πού ἀντιστέκεται στό μεγαλεῖο τῆς ἀποκαλύψεως τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, προβάλλοντας τή σχετικότητά της καὶ ἀπορρίπτοντας τήν ἀληθή σοφία τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ.

Στή δεύτερη ἐνόπτητα παρουσίασε σύντομα περιστατικά ἀπό βίους ἀγίων πού προβάλλονταν πρακτικά, πλέον, τήν ἀντίφαση μεταξύ τῆς σοφίας τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς σοφίας τῶν ἀνθρώπων. Πῶς ὁ μωρία ἐν Χριστῷ γίνεται σοφία καὶ ἐπιβεβαιώνει τήν μωρία τῆς ἀνθρώπινης σοφίας. Τά παραδείγματα ἀντιλήφτηκαν ἐπιλεκτικά ἀπό τούς βίους τῶν ἀγίων: Συμεών καὶ Ἀνδρέου τῶν διά Χριστόν σαλῶν, Φιλαρέτου τοῦ ἐλεήμονος καὶ Βονιφατίου.

Τέλος, στήν τρίτη ἐνόπτητα ἀνέφερε σκέψεις/συμπεράσματα πού ἐπισημάνονταν τόν σταυροαναστάσιμο χαρακτήρα τῆς χριστιανικῆς των της σημερινής σύγχρονης κοινωνίας. Τό φρόνημα τοῦ κόσμου διαχρονικά ἀναπτύσσεται στό δίπολο ἡδονή-οδύνη καὶ ἐπιβάλλει στόν ἀνθρωπο τήν ἀρχετυπική ἀστοχία τῶν πρωτοπλάστων, πού τούς δύνησε στήν πτώση καὶ τήν καταστροφή. Δηλαδή στήν αἰχμαλωσία τοῦ ἀνθρώπου καὶ τόν ἐγκλωβισμό του στήν μωρία τῆς ἐμπαθούς των. Ἡ Ἐνανθρώπηση τοῦ Χριστοῦ, ἡ Σταυρική του θυσία καὶ ἡ Ἀνάσταση προσφέρει τό περιεχόμενο καὶ τόν χαρακτήρα τῆς χριστιανικῆς των, πού ἐκφράζεται, πλέον, μέσα ἀπό τό δίπολο ὡδύνη-ἡδονή καὶ ἀποτελεῖ τήν πορεία πρός τήν προσωπική ἀνάσταση. Αὐτό βιώνεται ώς σταυροαναστάσιμη ἐμπειρία των της πίστεως καὶ τῆς ἐπιγνώσεως τοῦ υίου τοῦ Θεοῦ, εἰς ἄνδρα τέλειον εἰς μέτρον ἥλικιας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ».

6η ΙΕΡΑΤΙΚΗ ΣΥΝΑΞΗ (23 ΜΑΡΤΙΟΥ 2017)

Πρώτος ὄμιλοπής ἵταν ὁ κ. Γεώργιος Κρουσταλάκης, Ὁμότιμος Καθηγητής τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Αθηνῶν, μέ θέμα «Ἡ παιδαγωγική του Πνευματικοῦ πατέρα στόν Ἀπόστολο Παῦλο» (Σύγχρονη ψυχοπαιδαγωγική θεώρηση).

Εἰσαγωγικά ὁ κ. Καθηγητής παραπήροσε ὅτι «Ἡ ἐννοια τῆς πνευματικῆς πατρότητος ἐκπηγάζει ἀπό τήν ἀντίστοιχη ἀντίληψη περί τῆς πατρότητος τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς θείας πατρικῆς σχέσης μέ τά τέκνα Του, δηλ. τούς ἀνθρώπους... Ὁ πνευματικός πατέρας εἶναι τό κύριο πρόσωπο στήν πνευματική οἰκογένεια τοῦ Χριστοῦ, τήν Ἐκκλησία... Ἡ λειτουργία τῆς πνευματικῆς πατρότητας εἶναι χαρισματική δωρεά τοῦ Ἅγιου Πνεύματος, ὁ ὄποια, ὅμως, ἔχαρταται ἀμεσα ἀπό τήν ὄλη προσωπικότητα τοῦ πνευματικοῦ πατέρα. Κατευθύνεται δέ ἀπό τήν ἐσωτερη πνευματοδίδακτη σοφία καὶ ὁσιοί τόσο ἀπό τήν ψυχολογική πείρα, τήν παιδαγωγική κατάρτιση, τής ἐμπειρίες των των καὶ τήν ἥλικια. Ὁ πνευματικός πατέρας, ἐπομένως, μπορεῖ νά μήν εἶναι πολιός γέροντας, ἀλλά κάποιος φωτισμένος ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι νέος ἀνθρωπος...».

Συνάξεις της Ιερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος

Ἐμβαθύνοντας στίν παιδαγωγική του Ἀποστόλου Παύλου σημείωσε: «Α. Ὁ Παῦλος, συμβουλεύοντας, ὑποδεικνύει καὶ ἵχνηλαιεῖ σέ δρόμους φωτός, προσφέροντας τόν ἔαυτό του καὶ τίν βίωσί του ώς ὑπόδειγμα ζωῆς... Β. Ὡς διακριτικός ἐν Χριστῷ παιδαγωγός, συμβουλευε καὶ καθοδηγοῦσε τά πνευματικά του παιδιά, ἀκολουθώντας πάντοτε τίν «ἀρχή τῆς ἔξαιρομένης», στό πλαίσιο τῆς ὁποίας ἐνέτασσε κάθε παιδευτική του παρέμβαση... Γ. Σύμφωνα μέ τί βιωματική διδασκαλία του, ὁ σύμβουλος, ὁ πνευματικός πατέρας, δέν πρέπει νά ἀντιμετωπίζει τό «ἄμαρτωλό» πνευματικό του παιδί μέ ἐπιθετική-έλεγκτική διάθεση, μέ ἔνα εἶδος αὐτορῆς ἐπιτίμησης καὶ καταδίκης, μέ συνειδοπό ὥστε ἀσυνείδητο αἴσθημα ὑπεροχῆς ὥστε ἀκόμη μέ ὑποβόσκουσα ἔπαρση, ἀλλά μέ κατανόηση, ἐπείκεια καὶ συγκατάθεση... Δ. Ὁ πνευματικός πατέρας, λειτουργώντας ώς παιδαγωγός, δέν παραθεῖ πιεστικά τό πνευματικό του τέκνο σέ «παιδαγωγικά καλούπια», πού ἔχει σμιλεύσει ὥστε προσωπική του προσδοκία καὶ φιλοσοφία ζωῆς. Τό ἀποδέχεται «ὅπως εἶναι», ἀναμένοντας τίν ἐπίνευση τῆς Χάριτος, ὥστε ὁποία θά ἐπιφέρει σ' αὐτό τίν εὐεργετική θεία ἀλλοίωση... Ε. Ἡ ἀγαπητική καὶ Ἀγιοπνευματική σχέση, πού ἀναπτύσσεται μέ πρωτοβουλία του πνευματικοῦ πατέρα, θά πρέπει -ὅπως συμβαίνει καὶ στίν οἰκογένεια- νά λειτουργεῖ καὶ στό πλαίσιο τῆς πνευματικῆς κοινότητας ώς σχέση ἀμοιβαίσητας μέ ἀμφίδρομη δυναμική... Στ. Μέσα σ' αὐτή τίν παιδαγωγική ἀτμόσφαιρα πατέρας καὶ παιδί ἀπαρτίζουν μιά συνένωση ὑπάρχειν, μιά συνάντηση δύο καρδιῶν πού πάλλουν στούς ίδιους ρυθμούς...».

Ἐπόμενος ὄμιλος ἦταν ὁ **κ. Κων/νος Κορναράκης**, Ἀναπληρωτής Καθηγητής τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς του Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, μέ θέμα «Βιοθικές θεωρίες καὶ θεολογικός λόγος στίν Ἀγορά: Ἀντιθέσεις καὶ συνθέσεις στίν ἐποχή τῆς ἐκκοσμίκευσης».

Ο ὄμιλος ἀναφέρθηκε σέ ἓνα ζήτημα αἰχμῆς, ὅπως εἶναι ὡς ραγδαία ἀνάπτυξη τῶν βιοϊατρικῶν ἐπιστημῶν στόν σύγχρονο κόσμο καὶ ὁ ρόλος τῆς Βιοθικῆς, ώς ἐπιστημονικοῦ πεδίου, τό

όποιο συντίθεται ἀπό ποικίλες ὥθικές θεωρίες, πού προσπαθοῦν νά δώσουν ἀπαντήσεις στά ὥθικά διλήμματα, πού προκύπτουν ἀπό τήν ἐφαρμογή τῶν νέων τεχνολογιῶν. Ἀφοῦ παρουσίασε, μέ συντομία, τό ἐννοιολογικό πλαίσιο τῶν ὥθικῶν θεωριῶν, ἐπεσήμανε στοιχειώδεις ἀδυναμίες πού ἐμφανίζουν οἱ θεωρίες αὐτές, κυρίως σέ ὅ, τι ἀφορᾶ στίν ἀνθρωπολογία τους. Κατά τόν ὄμιλοτή, οἱ ἀδυναμίες αὐτές τῆς κοσμικῆς Βιοθικῆς νά ἀντιμετωπίσει σημαντικές προκλήσεις πού θέτουν σέ ἀμφισβήτηση τίν ιερόπτα του ἀνθρώπου προσώπου καταδεικνύουν τόν ἀναγκαιότητα νά γίνει ἰσότιμα ἀποδεκτός ὁ Θεολογικός λόγος στόν δημόσιο ἐπιστημονικό διάλογο (Ἀγορά). Ἡ Ἐκκλησία, μέ τή στιβαρή θεολογική της παράδοση καὶ τή σημαίνουσα θέση της στίν ἐλληνική κοινωνία, μιά κοινωνία τῆς ὑστερητικότητας, ὅπου διάφορα ἰδεολογικά ρεύματα διασταυρώνονται, μπορεῖ νά ἀποτελέσει σημαντικό πυλώνα στόν δημόσιο διάλογο, καταθέτοντας τή δική της πρόταση γιά τόν τρόπο χρήσης τῶν σύγχρονων τεχνολογικῶν ἐπιτευγμάτων καὶ πῶς εἶναι δυνατόν αὐτά νά ἀποτελέσουν προκλήσεις αὐτοσυνειδοσύνας του σύγχρονου ἀνθρώπου. Τήν ἴδια στιγμή, ὅμως, πρέπει καὶ ὁ θεολογικός λόγος νά ἀντιληφθεῖ ὅτι ἐάν ἐπιθυμεῖ νά συμβάλει οὐσιαστικά στόν δημόσιο αὐτό διάλογο, ὀφείλει νά ἀναδείξει τήν προφτική του αὐθεντία μέσα στά ἰστορικά δεδομένα, πού σημαίνει νά σεβαστεῖ τό ἐπιστημονικό ἔργο, στόν βαθμό πού τό ἔργο αὐτό δέν ὑποτιμᾶ τό ἀνθρώπινο πρόσωπο καὶ νά καταστήσει σαφές ὅτι τρόπος ἐρμηνείας τῶν ἀνθρωπολογικῶν προβλημάτων δέν εἶναι τό παρελθόν καὶ τό παρόν ἀλλά ὥστε προσδοκία τῆς Ἀναστάσεως καὶ τό ὄραμα τῶν ἐσχάτων.

Ἀκολούθησε συζήτηση καὶ ὥστε σύνοψη τῶν συμπερασμάτων ἀπό τόν Σεβ. Μητροπολίτη Δημητριάδος κ. Ἰγνάτιο.

ΠΕΙΔΗΣΕΡΙΣ...

ΛΑΜΠΡΟΣ Ο ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ ΣΤΗ ΜΗΤΡΟΠΟΛΗ ΜΑΣ

Μέ πάν δέουσα λαμπρότητα καί ιεροπρέπεια ἡ Τοπική μας Ἐκκλησία ἔօρτασε πάν μεγίστη Θεομποτορική ἔօρτη τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Παναγίας μας, μέ επίκεντρο τὸν ὄμώνυμο Ἱερό Ναό τῆς Νέας Ἰωνίας. Στόν Μέγα Πανηγυρικό Ἐσπερινό κοροστάπησε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ἰγνάτιος, παρουσίᾳ πλήθους εὐλαβῶν προσκυνητῶν. Στό κήρυγμά του ὁ Σεβασμιώτατος τόνισε ὅτι «τούτη ἡ γιορτή συνιστᾶ διπλή καρά γιά μᾶς τούς Ἑλληνες Ὁρθοδόξους». Ἀφενός μὲν πάν ἀπαρχή τῆς σωτηρίας στό πρόσωπο τῆς Παναγίας, μέ τὴν σάρκωσην τοῦ Θείου Λόγου, ἀφετέρου δέ πάν ἀποτίναξη ἐνός μεγάλου συγοῦ, πρὶν ἀπὸ 196 χρόνια, τῆς σκλαβίας καί τῆς ὑποδούλωσης στόν ἔνος δυνάστη...». Σέ ἄλλο σημεῖο τῆς ὄμιλίας του ὁ κ. Ἰγνάτιος μίλησε γιά πάν διάσωση τῆς ἑλληνικῆς γλώσσας, κατά πάν τουρκοκρατία, μέσα ἀπό τὴν λατρεία τῆς Ἐκκλησίας. «Οἱ ὀλιγογράμματοι παπάδες καί καλόγεροι στά χωριά καί στά μοναστήρια δίδασκαν τὴν γλώσσα στά παιδιά. Κι ἀν τότο ὀνομάστηκε «Κρυφό Σχολείο», ἀπότιναι ἡ πραγματικότητα. Ἐκεῖ διαφυλάχθηκε ἡ γλώσσα ἡ Ἑλληνική καί ἡ ἱστορία τοῦ Γένους... Κι ὅταν οἱ συνθῆκες ὥριμασαν, ἦρθε ἡ ὥρα τῆς Λευτερίας... Ἀπό τότε τό Γένος πορεύεται, παρ' ὅλες τίς περιπέτειες, μέ ἐνοποίησην πάν Ὁρθόδοξην πίστην. Αὐτό ποιός μπορεῖ νά τό ἀμφισβητήσει καί νά δεῖξει μιάν ἄλλην ἐνοποίησην πάντα μας, πού περνᾶ τόσο κρίσιμες στιγμές. Ἡ Ὁρθόδοξην πίστην μας μᾶς κρατάει ζωντανούς. Αὐτή εἶναι καί σήμερα ἡ δύναμή μας! Γι' αὐτό εἶναι ν' ἀπορεῖ κανείς ὅταν ἀκούει ἀπό κάποιους τὴν λέξην «χωρισμός». «Οποτε καρισματε, διαλυθήκαμε, κάσαμε καί τά ἐλάχιστα δικαιώματά μας. Εἶναι ν' ὥρα τῆς ἐνόπτης, τῆς λύτρωσης, μᾶς ἄλλης ἐπανάστασης πέθους, ἐντιμότητας, προσφορᾶς καί θυσίας. Ἀλίμονο σ' ἐκείνους πού θά προδώσουν αὐτή τήν ἐνόπτη, στό βωμό ἰδεοληψιῶν καί ἐμμονῶν...». Ἀνήμερα τῆς ἔορτῆς τελέστηκε πανηγυρική Θεία Λειτουργία, ιερουργούντος τοῦ Σεβ. Ποιμενάρχου μας κ. Ἰγνατίου, παρουσίᾳ μεγάλου πλήθους πιστῶν. Τόν Θεῖο Λόγο κήρυξε ὁ Ἀρχιμ. Ἀμφιλόχιος Μῆλτος.

ΠΑΡΟΥΣΑ Η ΤΟΠΙΚΗ ΜΑΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΤΗΝ ΥΠΟΔΟΧΗ ΤΩΝ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ

Τής Δευτέρα 13/2 πραγματοποιήθηκε στό 10ο Γυμνάσιο Βόλου ἡ ὑποδοχή δύο μαθητριῶν (προσφύγων ἐκ Συρίας) πού θά παρακολουθήσουν μιά σειρά γυμνασιακῶν μαθημάτων. Ἡ ὑποδοχή ἦταν θερμή ἀπό μερικές δεκάδες συμπολιτῶν μας πού συγκεντρώθηκαν στήν κεντρική είσοδο τοῦ σχολείου, μέ επικεφαλῆς τόν προϊστάμενο

τῆς Δευτεροβάθμιας Ἐκπαίδευσης Μαγνησίας. Τήν Τοπική μας Ἐκκλησία ἐκπροσώπησε ὁ Πρωτ. Θεόδωρος Μπατάκας, Πρόεδρος τοῦ Σ.Σ.Κ. Βόλου «Ο ΕΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟΣ», ὁ ὁποῖος προσέφερε στά παιδιά φόρμες γυμναστικῆς καί ἀθλητικά ὑποδήματα. Στόν καιρετικό του ὁ π. Θεόδωρος εἶπε χαρακτηριστικά: «Ἄγαπητά μας παιδιά, σᾶς καλωσορίζω στό σχολείο ἐκ μέρους τοῦ Μητροπολίτου μας καί τῆς Τοπικῆς μας Ἐκκλησίας, ἡ οποία βρέθηκε κοντά σας ἀπό τίς πρῶτες ἡμέρες τῆς ἐγκαταστάσεώς σας στήν πόλη μας. Βρίσκομαι σήμερα ἐνώπιόν σας γιά νά σᾶς δηλώσω πώς ἡ Ἐκκλησία μας θά βρίσκεται πλάι σας σέ κάθε προσπάθεια καί θά στηρίζει τίς θεάρεστες καί καλοπροαίρετες πρωτοβουλίες τῶν δασκάλων σας...».

ΘΕΟΜΗΤΟΡΙΚΕΣ ΕΥΛΟΓΙΕΣ ΣΤΟ ΝΑΟ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Πλούσιο λατρευτικό πρόγραμμα, κατά πάν περίοδο τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, ὑλοποίησε ἡ ἐνορία τῶν Ἅγιών Κωνσταντίνου καί Ἐλένης Βόλου, γιά πάν πνευματική ἐνίσχυσην τοῦ λαοῦ μας, ὁ ὁποῖος ἀνταποκρίθηκε μαζικά. Κυρίαρχη θέση εἶχε ἡ ἐλευση καί φιλοξενία Ἱερῶν Εἰκόνων τῆς Παναγίας μας, ἀπό Θεομποτορικά προσκυνήματα τῆς Τοπικῆς μας Ἐκκλησίας, πού προσέδωσε ἴδιαίτερη Χάρη στό πνευματικό ἔργο τῆς ἐνορίας κατά πάν πρό τοῦ Πάσχα περίοδο.

Συγκεκριμένα, φιλοξενήθηκαν οἱ κάτωθι Ἱερές Εἰκόνες:

Παναγίας Τρικεριώτισσας, ἀπό πάν Ἱερά Μονή Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου νήσου Τρίκερι (3/3).

Παναγίας Ἀνω Ξενιᾶς, ἀπό πάν ἀνδρώα Ἱερά Μονή τοῦ Ἀλμυροῦ (10/3).

Παναγίας Γεροντίσσης, ἀπό τόν Ἱερό Ναό Ἀγίου Γεωργίου Νέας Ἀγχιάλου (17/3).

Παναγίας Ξενιᾶς, ἀπό πάν γυναικεία Ἱερά Μονή τοῦ Ἀλμυροῦ.

Ξεχώρισαν, ἐπίσπης, ἡ Ἐκθεση Χριστιανικοῦ Βιβλίου, πού φιλοξενήθηκε στό Πν. Κέντρο τοῦ Ναοῦ (19-21/3) καί ἡ ὄμιλία τοῦ Ὁμοτίμου Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ.

Γεωργίου Κρουσταλάκη (21/3), μέ θέμα «Γέρων Ἐφραίμ Κατουνακιώπτης, ὁ Θεολόγος καί Παιδαγωγός τῆς ἐρήμου».

ΣΤΑ 82.596 ΕΥΡΩ Ο ΦΕΤΙΝΟΣ ΕΡΑΝΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ!!

Περισσότερες από 600 έθελόντριες κυρίες, πού διακονοῦν στά Σπίτια Γαλήνης της Τοπικής μας Ἐκκλησίας καί στά συνεργεία πού διεξήγαγαν τόν Ἐρανό της Ἀγάπης 2016 κατέκλυσαν (13/2) τό Συνεδριακό Κέντρο Θεσσαλίας, κατά πάνη πανηγυρική ἐπίσια ἐκδήλωση ἀπολογισμού τοῦ Ἐράνου Ἀγάπης, πού διοργάνωσε ὁ φορέας Πολιτισμοῦ «Μαγνήτων Κιβωτός». Τίς έθελόντριες συνόδευαν καί οἱ ὑπεύθυνοι Κληρικοί τῶν ἐνοριῶν. Σπίν όμιλία του ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ἰγνάπιος ἀνακοίνωσε τό τελικό ποσόν τοῦ Ἐράνου, πού ἔφθασε τά 82.596 ΕΥΡΩ καί ἔξεφρασε τόν ἐνθουσιασμό του γιά τή συμμετοχή, τονίζοντας ὅτι «ὁ Ἐρανός ἀποτελεῖ πίν κορυφαία ἐκδήλωση προσφορᾶς, προκειμένου ἡ Μητρόπολή μας νά μπορεῖ ν' ἀνταποκριθεῖ στίς ἐπίσιες ἀνάγκες τῆς φιλανθρωπίας». Ἀναφέρθηκε, μέ εὐγνωμοσύνη, στίς γυναικες πού διακονοῦν στά Σπίτια Γαλήνης κι ἐπεσήμανε ὅτι ἀπό πάνη παιδική του ἥλικια εἶχε συνειδητοποιήσει πάνη σπουδαιότητα τῆς ἐμπρακτης κοινωνικῆς δράσης σέ κάθε ἐνορία. «Ἡ ὅλη διαδικασία συνιστᾶ ἐμπρακτης κίνηση ἀγάπης πρός τούς ἐμπερίστατους συνανθρώπους μας». Ὁ Σεβασμιώτατος ἀναφέρθηκε στίν φετινή θεματική τοῦ Φορέα, πού εἶναι «Μάγνητες καί ὁ πολιτισμός τῶν γεύσεων», στό πλαίσιο τῆς ὁποίας πραγματοποιήθηκε ὁ διαγωνισμός μαγειρικῆς τῶν Σπιτιῶν Γαλήνης, πού ἀκολούθησε καί τόνισε ὅτι «τά νοστιμότερα φαγητά μαγειρεύονται στά Σπίτια Γαλήνης, γιατί χρησιμοποιοῦν τό συστατικό τῆς ἀγάπης». Στό τέλος τῆς διαγωνιστικῆς διαδικασίας πρώτευσαν, κατά σειράν, τά Σπίτια Γαλήνης τῶν Ἱερῶν Ναῶν Ἀγίων Αναργύρων Βόλου, Τιμίου Προδρόμου Ἀνακαστᾶς καί Ἀγίου Νεκταρίου Νέας Ἰωνίας.

ΑΝΩΤΑΤΗ ΤΙΜΗΤΙΚΗ ΔΙΑΚΡΙΣΗ ΣΤΟΝ κ. ΜΑΡΓΑΡΙΤΗ ΔΟΥΜΟΥΣΙΑΡΗ

Στόν Ἱερό Ναό Τιμίου Προδρόμου Ἀνακαστᾶς λειτούργησε τίν Κυριακή τῆς Τυρινῆς (26/2) ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ἰγνάπιος. Στό κέρυγμά του ὁ Σεβασμιώτατος ἀνέλυσε τίς τρεῖς μεγάλες ἀρετές, γιά τίς ὁποῖες μῆλος ὁ Ἰησοῦς στό Εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα τῆς ἡμέρας, πάνη συγχωρητικότητα, πάνη υποτεία καί πάνη ἐλεημοσύνη, ὡς ἀντίδοτο στό πάθος τῆς φιλαργυρίας καί τοῦ πλούτισμοῦ, εἰσάγοντας, μέ τόν τρόπο αὐτό, τούς πιστούς στή λογική τῆς Ἀγίας καί Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς. Τίν Ἀνώτατη Τιμητική Διάκριση τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος, τόν Χρυσό Σταυρό μετά Διπλώματος, ἀπένειμε ὁ Σεβ. Ποιμενάρχης μας κ. Ἰγνάπιος, κατά τή Θεία Λειτουργία τῆς Κυριακῆς τῆς Τυρινῆς (26/2) στόν

Ἱερό Ναό Τιμίου Προδρόμου Ἀνακαστᾶς, στόν κ. Μαργαρίτη Δουμουσιάρη, γιά πάνη πολυετή καί εὐδόκιμη προσφορά του στό ἔργο τῆς Τοπικής μας Ἐκκλησίας καί τῆς ἐνορίας, γιά περισσότερα ἀπό 60 χρόνια. Ὁ Σεβασμιώτατος ἀναφέρθηκε στό κλί-

μα τῆς ἐμπιστοσύνης πού ἐνέπνεε ὁ κ. Δουμουσιάρης καθ' ὅλη πά διάρκεια τῆς διακονίας του καί τόν εὐχαρίστησε ἀπό καρδιᾶς, ἐκ μέρους τῆς Τοπικῆς μας Ἐκκλησίας, γιατί «λειτούργησε ὅλα τά χρόνια ὡς ὑπόδειγμα ἀνιδιοτελοῦς ἀνθρώπου, πού διαχειριστεῖ τά πράγματα τῆς Ἐκκλησίας, μέ τιμοτητα καί ὑψηλό αίσθημα εὐθύνης». Ἀντιφωνώντας, ὁ τιμηθείς κ. Δουμουσιάρης, μέ συγκίνηση εὐχαρίστησε τόν Σεβασμιώτατο καί δεσμεύθηκε γιά πάνη προσφορά τῶν ὑπηρεσιῶν του, ὅταν καί ἔφόστον χρειαστεῖ.

Η ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΗΣ ΠΑΝΝΥΧΙΔΟΣ

Γιά δεύτερη φορά τελέστηκε φέτος (28/2) στόν Τοπική μας Ἐκκλησία ὡς λησμονημένη Ἀκολουθία τῆς Παννυχίδος. Πρόκειται γιά παλαιά Ἀκολουθία τοῦ ἐνοριακοῦ-ἀσματικοῦ τυπικοῦ, πού τελοῦνταν στόν Κωνσταντινούπολη ἔως τό 1204 καί στό Θεσσαλονίκη ἔως πάντη ἐποχή τοῦ Ἀγίου Συ-

μενόν, Ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης (1429), κατά τή διάρκεια τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς.

Ἡ Παννυχίδα τελέστηκε στόν Ἱερό Ναό Ἀγίου Δημητρίου Βόλου, χοροστατοῦντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Δημητριάδος

κ. Ἰγνατίου, ἐνῶ ἔψαλε ὁ χορός τοῦ Συνδέσμου Ἱεροψαλτῶν Ι.Μ.Δ. «Οσιος Ἰωάννης ὁ Κουκουζέλης», ὑπό τή διεύθυνση τοῦ κ. Εύσταθίου Γραμμένου, Λαμπαδαρίου τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Νικολάου Βόλου καί Προέδρου τοῦ Συνδέσμου, καί τοῦ κ. Δημητρίου Κατσικλῆ, Πρωτοψάλτου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀναλήψεως τοῦ Χριστοῦ Βόλου. Ὁ Σεβασμιώτατος, στόν όμιλία του, ἐπεσήμανε ὅτι ὡς ἀκολουθία αὐτή διασώζει πάνη ἀσματική παράδοση τῆς Ἐκκλησίας μας ἀπό τά βυζαντινά χρόνια καί βοηθή στόν καλύτερη βίωση τοῦ περιεχομένου τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς. Συνεχάρη τόν Συνδέσμο Ἱεροψαλτῶν, καί ἔψαλε ὁποῖον ἀναβίωσε ἡ Ἀκολουθία, καί εὐχήθηκε καλή δύναμη γιά πάνη συνέχεια τῆς ἀπαιτητικῆς σαρακοστιανῆς περιόδου.

ΣΕΙΡΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΕΥΚΑΙΡΙΩΝ ΣΤΟ ΝΑΟ ΤΗΣ ΑΝΑΛΗΨΕΩΣ

Πλούσιο πρόγραμμα λατρευτικών εὐκαιριών κατέρτισε, καί ἐκτέλεσε, κατά τη διάρκεια τῆς φετινῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, ἡ ἐνορία τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Χριστοῦ Βόλου, γιά τὸν πνευματικό καταρτισμό τῶν πιστῶν καί τὴν ἐνίσχυσή τους στὸν ἀγώνα τῶν ἀρετῶν. Τό πρόγραμμα περιελάμβανε τὴν

ἐλευση Ἱερῶν Λειψάνων, ἀπό διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος, καί σειρά δύμιλιῶν πνευματικοῦ καταρτισμοῦ ἀπό ἔμπειρους Κληρικούς καί Μοναχούς, οἵ ὁποῖοι μετέφεραν τὴν πνευματική τους ἔμπειρία καί ἀνέλισαν στὸ λαό μας τὰ μυστικά τῆς

πνευματικῆς ζωῆς. Ἡ συμμετοχή τοῦ λαοῦ μας ἦταν ἐντυπωσιακή.

Συγκεκριμένα ἡ ἐνορία ὑποδέχθηκε τὰ Ἱερά Λείψανα:

Τῶν Νεοφανῶν Ἅγιων Ραφαὴλ, Νικολάου καί Εἰρήνης, ἀπό τὴν Ἱερά Μητρόπολη Μυτιλήνης (6/3).

Τοῦ Ἅγιου Συυρίδωνος, ἀπό τὴν Ἱερά Μητρόπολη Κερκύρας (13/3).

Τοῦ Ἅγιου Λουκᾶ τοῦ Ἰατροῦ, ἀπό τὴν Ἱερά Μητρόπολη Ἀργολίδος (20/3).

Τῆς Ὁσίας Σοφίας τῆς Κλεισούρας, ἀπό τὴν Ἱερά Μητρόπολη Καστορίας (27/3).

Τὸ τεμάχιο τῆς Τιμίας Ζώνης τῆς Θεοτόκου, ἀπό τὴν Ἱερά Μονή Παναγίας Κάτω Ξενιάς Ἀλμυροῦ.

Κατά τὴν διάρκεια τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, κάθε Δευτέρα στὸ τέλος τῆς Ἀκολουθίας τοῦ Ἀποδείπνου, μίλησαν:

·Ο Γέρων Νίκων Ἅγιορείτης (6/3), μέ θέμα «Οἱ θέλοντες εὐσεβῶς ζῆν διωχθήσονται».

·Ο Γέρων Ἀντύπας Ἅγιορείτης (13/3), μέ θέμα «Ἀκατάσχετον κακόν».

·Ο Γέρων Βενεδίκτος Ἅγιορείτης (20/3), μέ θέμα «Ἡ ἀγάπη κατά τὸν Ἅγιο Μάξιμο τὸν Ὄμολογοπότι».

·Ο Ἀρχιμ. Νικάνωρ Παπανικολάου (27/3), Ἅγιούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίας Τριάδος Σπαρμοῦ Ὀλύμπου, μέ θέμα «Γενοῦ μοὶ εἰς Θέον ὑπερασπιστήν καί εἰς οἴκον καταφυγῆς τοῦ σῶσαι με».

·Ο Ἀρχιμ. Ἀνδρέας Κονάνος (3/4), μέ θέμα «Κύριε, μετανοῶ».

ΕΟΡΤΙΑ ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ ΜΑΣ ΕΠΕΤΕΙΟ

Ἐόρτια ἐκδήλωση γιά τὸν Ἐθνικήν Ἐπέτειο τῆς 25ης Μαρτίου διοργανώθηκε ἀπό τὴν Ἱερά Μητρόπολη Δημητριάδος ἀνήμερα τῆς Ἐθνικῆς μας ἑορτῆς, μέ τίτλο «Τραγουδώντας καί χορεύοντας γιά τὸν ἄνοιξη τῆς Λευτεριᾶς», παρουσίᾳ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου κ. Ἰγνατίου καί πλήθους κόμου. Στὴν ἐκδήλωση συμμετείχαν τὰ χορευτικά τμῆματα τῆς Μητροπόλεως μας: Παιδικό καί Ἐφηβικό, τὸ Παιδικό Χορευτικό Τμῆμα τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀναλήψεως τοῦ Χριστοῦ Βόλου καί τὸ Γυναικεῖο Χορευτικό σύνολο Παραδοσιακῶν Χορῶν, ὑπό τὴν εὐθύνη τῆς κ. Αἰκατερίνης Γκανέτσα-Ντόνη, ἐνώ μέ τὰ τραγούδια τους πλαισίωσαν: ἡ Παιδική καί Νεανική Χορωδία, τὸ Ἐντεχνο Χορωδιακό Τμῆμα Ἐνηλίκων καί τὸ Παραδοσιακό τμῆμα Χορωδιακῆς Μουσικῆς, τῆς

Μητροπόλεως μας, ὑπό τὴν διεύθυνση τῆς κ. Μαριάννας Σαμαρτζῆ. Τίνη ἐκδήλωση ἔκλεισε ὁ Σεβασμιώτατος, ὁ ὅποιος σημείωσε τὴν σπουδαιότητα πού ἔχει τὸ σημερινή ἐποχή ἡ μνήμη καί ἡ τιμὴ στὴν ἐνδοξὴν ιστορία τοῦ τόπου μας.

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΜΑΣ ΜΕ ΜΑΘΗΤΕΣ ΤΟΥ 4ΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ ΒΟΛΟΥ

Μέ μαθητές τῆς Β΄ τάξης τοῦ 4ου Γενικοῦ Λυκείου Βόλου συναντήθηκε (13/3) ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ἰγνάτιος, στὴν Ἱερά Μονή Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Πηλίου. Οἱ μα-

θητές ἐπισκέφθηκαν τὸ Μοναστήρι, στὸ πλαίσιο βιωματικῆς δράσης στὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν, μέ ἐπικεφαλῆς τὸν θεολόγο καθηγητή κ. Σωτήριο Τσιτσιρίγκα. Μετά ἀπό σύντομη δέσηση ποὺ τελέστηκε στὸ Καθολικό τῆς Μονῆς ἀπό τὸν Γέροντα Ἀντώνιο, τὰ παιδιά ξεναγήθηκαν ἀπὸ τίς Μοναχές καί ἄκουσαν, μέ ίδιαίτερο ἐνδιαφέρον, τὴν ιστορία τοῦ μοναστηρίου καί τὴν πνευματική του συμβολή στὸν τόπο μας, τούς προηγούμενους αἰώνες, ἀλλά καί μετά τὴν ἀνασυγκρότησή του, τίς τελευ-

ταῖς δεκαετίες. Στὴ συνέχεια, στὸ Ἀρχονταρίκι τῆς Μονῆς, οἱ μαθητές ἔτυχαν τῆς ἐγκάρδιας φιλοξενίας τῆς Γερόντισσας Νικοδήμης καί τῶν Μοναχῶν. Στὸν ἴδιο χῶρο πραγματοποιήθηκε ἡ συνάντηση μὲ τὸν Σεβ. Ποιμενάρχη μας, στὸν ὅποιο τὰ παιδιά

ὑπέβαλαν σωρεία ἐρωτήσεων, μέ τίς ὅποιες κατέθεταν τοὺς ὑπαρξιακούς καί θεολογικούς τους προβληματισμούς, ἐνῶ zήτησαν ἐνημέρωση καί γιά τὸν κοινωνικό καί φιλανθρωπικό ρόλο τῆς Ἐκκλησίας στὴν ἐποχή τῆς οἰκονομικῆς κρίσης. Οἱ εὔστοχες ἐρωτήσεις τῶν μαθητῶν καί οἱ καίριες ἀπαντήσεις τοῦ Σεβασμιώτατου πυροδότησαν ἔνα ζωηρό καί ἐνδιαφέροντα διάλογο, δημιουργώντας τεστό κι εὐχάριστο κλήμα ἐπικοινωνίας. Γιὰ τὸν Ποιμενάρχη, τοὺς συνοδούς καθηγητές καί κυρίως γιὰ τοὺς μαθητές, ἦταν μία δυνατή ἔμπειρία πού ἄφησε ἄριστες ἐντυπώσεις.

ΠΑΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ

ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ

Ἐτος 360 • Αρ. Φύλλου 431-432 • Μάρτιος-Απρίλιος 2017

Ἐκδότης: Μητροπολίτης Δημητριάδος Ἰγνάτιος
Διεύθυνσης: Ἀρχιμανδρίτης Επιφάνιος Οικονόμου
Φιλολογική

ἐπιμέλεια: Χρίστος Δ. Ξενάκης

Ὑπεύθυνος

κυκλοφορίας: Αρχιμανδρίτης Μάξιμος Παπαϊωάννου

Μηχανογράφηση: Βασιλική Ἀντωνάκη

Εκτύπωση &

Βιβλιοδεσία: ΠΑΛΜΟΣ

Ιδιοκτησία: Ἱερά Μητρόπολης Δημητριάδος

Διεύθυνση: Τ.Θ. 1308 • 38001 Βόλος

Τηλέφωνα: 24210 93500 • Fax: 24210 67903

Internet: www.imd.gr

E-mail: press@imd.gr

ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΤΗΣ ΧΑΛΚΗΣ

Μέσης ιδιαίτερης έπιτυχία πραγματοποιήθηκε (11/3) στό Βόλο, όμιλία του Σεβ. Μητροπολίτου Προύσης κ. Ἐλπιδοφόρου, 'Αναπληρωτοῦ Καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Α.Π.Θ., 'Ηγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίας Τριάδος Χάλκης καὶ Σχολάρχου τῆς ὁμωνύμου Θεολογικῆς Σχολῆς, μέθεμα: «Ἡ Ἱερά Θεολογική Σχολὴ τῆς Χάλκης: Τό ὄραμα γιά τὸν ἐπόμενον ἡμέρα». Τὴν ἐκδήλωση διοργάνωσε ἡ Ἀκαδημία Θεολογικῶν Σπουδῶν, σὲ συνεργασίᾳ μὲ τὴν Ἱερά Μητρόπολη Δημητριάδος. Τὴν ἐκδήλωση καιρέτισε ὁ Δρ Παντελῆς Καλαϊτζίδης, Διευθυντής τῆς Ἀκαδημίας καὶ ἀκολούθησε προβολὴ ὀλιγόλεπτου σχετικοῦ βίντεο πού ἐντυπωσίασε τὸ κοινό. Στὸν ὅμιλο του ὁ Σεβ. Προύσης παρέθεσε ἱστορικὰ στοιχεῖα ἀπό τὸν ἕρεμο τῆς Σχολῆς ἔως στήμερα, ἔκανε εἰδικὴ μνεία στοὺς προκατόχους του καὶ στὶς μορφές ἵεραρχῶν ποὺ ἀναδείχθηκαν μέσα ἀπό τὴν Σχολὴν. Ὁ κ. Ἐλπιδοφόρος ἐπικεντρώθηκε στὸ ὄραμά του γιά τὸν ἐπόμενον μέρα λειτουργίας τῆς Σχολῆς, παρέχοντας ὑψηλὴν θεολογικὴν ἐκπαίδευσην, ἀνωτάτου πανεπιστημιακοῦ ἐπιπέδου, ἀναγνωρισμένη ἀπό τὸ διεθνὲ ἀκαδημαϊκὴν κοινότητα καὶ ἀπό τὶς κρατικές ἀρχές τῆς Τουρκίας, ὅταν οἱ καιροὶ τὸ ἐπιτρέψουν. Ὕπερμαχος τῆς καταλλαγῆς καὶ τοῦ διαλόγου, ἀναφέρθηκε στὶς συνύπαρξη τῶν λαῶν τῆς Ἑλλάδας καὶ τῆς Τουρκίας, ἀλλὰ καὶ στὸν ἐνοποιοῦ ὥρο τῆς Ἐκκλησίας, ἐνῶ ἰδιαίτερη αἴσθηση προκάλεσε στὸ ἀκροατήριο τὸ τελευταῖο μέρος τῆς ὁμιλίας τοῦ Σεβ. Προύσης πού ἀναφέρθηκε στὶς συνάντηση καὶ τὸ διάλογο μὲ τὸ Ἰσλάμ. Σύμφωνα μὲ τὸν κ. Ἐλπιδοφόρο, «ἡ ἐπαναλειτουργία εἶναι σημαντικὴ ὅχι μόνο γιά τὸ Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο, ἀλλὰ γιά ὅλο τὸν χριστιανισμό, ἀλλὰ καὶ γιά τὸ Ἰσλάμ καὶ γιά τὸν Τουρκία. Καὶ ἔξηγοῦμαι: Οἱ

ἀπόφοιτοι τῆς Σχολῆς μας θά εἶναι φορεῖς τοῦ πνεύματος τοῦ Πατριαρχείου μας, τό ὅποιο εἶναι πνεῦμα διαλόγου, συνεργασίας, εἰρήνης καὶ ἀγάπης. Δέν εἶναι πνεῦμα μισαλλοδοξίας, συντροπισμοῦ, φονταμενταλισμοῦ, ἔθνικισμοῦ καὶ δικασμοῦ. Ἐμεῖς προάγουμε πάντοτε τὴν εἰρήνην καὶ τὸν διάλογο. Ὁ ἀπόφοιτός μας εἶναι ἄγγελος εἰρήνης καὶ συνεργασίας μὲ ὅλες τὶς Ἐκκλησίες καὶ ὅλες τὶς θρησκείες. [...] Ἡ ἐπόμενη μέρα τῆς Σχολῆς, εἶναι κοντά». Ἡ ἐκδήλωση ἔκλεισε μὲ τὸν προσλαλιά τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Δημητριάδος κ. Ἰγνατίου, ὁ ὅποιος ἔξέφρασε τὴν καρά του γιά τὸν παρουσία τοῦ Σεβ. κ. Ἐλπιδοφόρου στὸν πόλη τοῦ Βόλου. Ἀναφέρθηκε στὰ προσωπικὰ βιώματα πού ὁ ἴδιος εἶχε ἀποκτῆσει ἀπό τὴν διακονία του στὴν Μητρόπολη Πειραιῶς, μὲ τὶς κατά καιρούς ἐπισκέψεις στὸ Φανάρι, καὶ τὶς συμμετοχὴ τοῦ ἴδιου στὰ δρώμενα καὶ στὰ διεθνῆ συνέδρια τοῦ «Συνδέσμου», τῆς Παγκόσμιας Ὀμοσπονδίας Ὀρθοδόξων Νεολαΐων, ὅπου τοῦ εἶχε δοθεῖ ἡ δυνατότητα ἐπικοινωνίας τόσο μὲ Ἱεράρχες τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου ὃσο καὶ μὲ τὸν ἀείμνηστο Οἰκουμενικό Πατριάρχη Δημήτριο. Στὸ πλαίσιο τῆς ἐπισκέψης του στὴν Μητρόπολη μας, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Προύσης, πόν Β' Κυριακή τῶν Νηστειῶν (12/3), λειτουργήσε καὶ κήρυξε στὸν Μητροπολίτη Ἱερό Ναό Ἀγίου Νικολάου Βόλου.

ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΜΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Μέ μεγάλη ἐπιτυχία πραγματοποιήθηκε (12/3), στὸ Συνεδριακό Κέντρο Θεσσαλίας, ἐκδήλωση, στὸ πλαίσιο τῆς ποιμαντικῆς μέριμνας τῆς Τοπικῆς μας Ἐκκλησίας, γιὰ τὸν ἰερότατο θεσμό τῆς Οἰκουμένειας, μὲ γενικό τίτλο «Ἡ ὁρθόδοξη ἐλληνικὴ οἰκογένεια μπροστά στοὺς κινδύνους τοῦ σήμερα». Τὴν ἐκδήλωση εὐλόγησε ὁ Σεβ. Ποιμενάρχης μας κ. Ἰγνατίος, ἐνῶ παρέσποσαν δεκάδες γονεῖς καὶ ὑποψήφιοι γονεῖς. Στὸν ἐκδήλωση, ὁ ὅποια πραγματοποιήθηκε μὲ ἀφορμή τὸ νέο βιβλίο τοῦ Πρωτ. Θεμιστοκλῆ Μουρτζανοῦ, Γενικοῦ Ἀρχιερατικοῦ Ἐπιτρόπου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κερκύρας, Παξῶν & Διαπονίων Νήσων, «Μέ τὸν καιρὸν νά εἶναι κόντρα - Γιά νέους καὶ γονεῖς πού ἐλπίζουν», ἀπό τὶς ἐκδόσεις «Ἀρχονταρίκη», μῆλοσαν ὁ Ἀρχιμ. Δαμασκηνός Κιμέτης, Πρωτοσύγκελος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος καὶ ὁ συγγραφέας. Συντόνισε ὁ ὑπεύθυνος τῶν ἐκδόσεων κ. Νίκος Σαμπαζιώτης. Στὸν ὅμιλο τοῦ ο. Δαμασκηνοῦ ἐπεσήμανε ὅτι «τὸ βιβλίο δομεῖται βάσει ἀπολύτως διακριτῶν ἐνότητων: Στὸν πρώτο ἐνότητα, ὁ συγγραφέας ἀγγίζει τὶς σχέσεις τῶν νέων μέσα ἀπό τὶς ποικίλες ἐκφάνσεις τους: ἔρωτας, φιλία, ἀλεκτρονικὴ ἐπικοινωνία, ὁμοφυλοφιλία... Στὴ δεύτερη ἐνότητα, ὁ ματιά τοῦ συγγραφέα στρέφεται στὸν κυρίαρχο τῆς σημερινῆς πραγματικότητας, τὸ διαδίκτυο...».

«Ἀναφέρομεν ὅτι τοῦ ο. Δαμασκηνοῦ ἐπεσήμανε ὅτι «τὸ βιβλίο δομεῖται βάσει ἀπολύτως διακριτῶν ἐνότητων: Στὸν πρώτο ἐνότητα, ὁ συγγραφέας ἀγγίζει τὶς σχέσεις τῶν νέων μέσα ἀπό τὶς ποικίλες ἐκφάνσεις τους: ἔρωτας, φιλία, ἀλεκτρονικὴ ἐπικοινωνία, ὁμοφυλοφιλία... Στὴ δεύτερη ἐνότητα, ὁ ματιά τοῦ συγγραφέα στρέφεται στὸν κυρίαρχο τῆς σημερινῆς πραγματικότητας, τὸ διαδίκτυο...».

«Ἀναφέρομεν ὅτι τοῦ ο. Δαμασκηνοῦ ἐπεσήμανε ὅτι «τὸ βιβλίο δομεῖται βάσει ἀπολύτως διακριτῶν ἐνότητων: Στὸν πρώτο ἐνότητα, ὁ συγγραφέας ἀγγίζει τὶς σχέσεις τῶν νέων μέσα ἀπό τὶς ποικίλες ἐκφάνσεις τους: ἔρωτας, φιλία, ἀλεκτρονικὴ ἐπικοινωνία, ὁμοφυλοφιλία... Στὴ δεύτερη ἐνότητα, ὁ ματιά τοῦ συγγραφέα στρέφεται στὸν κυρίαρχο τῆς σημερινῆς πραγματικότητας, τὸ διαδίκτυο...».

«Ἀναφέρομεν ὅτι τοῦ ο. Δαμασκηνοῦ ἐπεσήμανε ὅτι «τὸ βιβλίο δομεῖται βάσει ἀπολύτως διακριτῶν ἐνότητων: Στὸν πρώτο ἐνότητα, ὁ συγγραφέας ἀγγίζει τὶς σχέσεις τῶν νέων μέσα ἀπό τὶς ποικίλες ἐκφάνσεις τους: ἔρωτας, φιλία, ἀλεκτρονικὴ ἐπικοινωνία, ὁμοφυλοφιλία... Στὴ δεύτερη ἐνότητα, ὁ ματιά τοῦ συγγραφέα στρέφεται στὸν κυρίαρχο τῆς σημερινῆς πραγματικότητας, τὸ διαδίκτυο...».

«Ἀναφέρομεν ὅτι τοῦ ο. Δαμασκηνοῦ ἐπεσήμανε ὅτι «τὸ βιβλίο δομεῖται βάσει ἀπολύτως διακριτῶν ἐνότητων: Στὸν πρώτο ἐνότητα, ὁ συγγραφέας ἀγγίζει τὶς σχέσεις τῶν νέων μέσα ἀπό τὶς ποικίλες ἐκφάνσεις τους: ἔρωτας, φιλία, ἀλεκτρονικὴ ἐπικοινωνία, ὁμοφυλοφιλία... Στὴ δεύτερη ἐνότητα, ὁ ματιά τοῦ συγγραφέα στρέφεται στὸν κυρίαρχο τῆς σημερινῆς πραγματικότητας, τὸ διαδίκτυο...».

«Ἀναφέρομεν ὅτι τοῦ ο. Δαμασκηνοῦ ἐπεσήμανε ὅτι «τὸ βιβλίο δομεῖται βάσει ἀπολύτως διακριτῶν ἐνότητων: Στὸν πρώτο ἐνότητα, ὁ συγγραφέας ἀγγίζει τὶς σχέσεις τῶν νέων μέσα ἀπό τὶς ποικίλες ἐκφάνσεις τους: ἔρωτας, φιλία, ἀλεκτρονικὴ ἐπικοινωνία, ὁμοφυλοφιλία... Στὴ δεύτερη ἐνότητα, ὁ ματιά τοῦ συγγραφέα στρέφεται στὸν κυρίαρχο τῆς σημερινῆς πραγματικότητας, τὸ διαδίκτυο...».

«Ἀναφέρομεν ὅτι τοῦ ο. Δαμασκηνοῦ ἐπεσήμανε ὅτι «τὸ βιβλίο δομεῖται βάσει ἀπολύτως διακριτῶν ἐνότητων: Στὸν πρώτο ἐνότητα, ὁ συγγραφέας ἀγγίζει τὶς σχέσεις τῶν νέων μέσα ἀπό τὶς ποικίλες ἐκφάνσεις τους: ἔρωτας, φιλία, ἀλεκτρονικὴ ἐπικοινωνία, ὁμοφυλοφιλία... Στὴ δεύτερη ἐνότητα, ὁ ματιά τοῦ συγγραφέα στρέφεται στὸν κυρίαρχο τῆς σημερινῆς πραγματικότητας, τὸ διαδίκτυο...».

«Ἀναφέρομεν ὅτι τοῦ ο. Δαμασκηνοῦ ἐπεσήμανε ὅτι «τὸ βιβλίο δομεῖται βάσει ἀπολύτως διακριτῶν ἐνότητων: Στὸν πρώτο ἐνότητα, ὁ συγγραφέας ἀγγίζει τὶς σχέσεις τῶν νέων μέσα ἀπό τὶς ποικίλες ἐκφάνσεις τους: ἔρωτας, φιλία, ἀλεκτρονικὴ ἐπικοινωνία, ὁμοφυλοφιλία... Στὴ δεύτερη ἐνότητα, ὁ ματιά τοῦ συγγραφέα στρέφεται στὸν κυρίαρχο τῆς σημερινῆς πραγματικότητας, τὸ διαδίκτυο...».

«Ἀναφέρομεν ὅτι τοῦ ο. Δαμασκηνοῦ ἐπεσήμανε ὅτι «τὸ βιβλίο δομεῖται βάσει ἀπολύτως διακριτῶν ἐνότητων: Στὸν πρώτο ἐνότητα, ὁ συγγραφέας ἀγγίζει τὶς σχέσεις τῶν νέων μέσα ἀπό τὶς ποικίλες ἐκφάνσεις τους: ἔρωτας, φιλία, ἀλεκτρονικὴ ἐπικοινωνία, ὁμοφυλοφιλία... Στὴ δεύτερη ἐνότητα, ὁ ματιά τοῦ συγγραφέα στρέφεται στὸν κυρίαρχο τῆς σημερινῆς πραγματικότητας, τὸ διαδίκτυο...».

«Ἀναφέρομεν ὅτι τοῦ ο. Δαμασκηνοῦ ἐπεσήμανε ὅτι «τὸ βιβλίο δομεῖται βάσει ἀπολύτως διακριτῶν ἐνότητων: Στὸν πρώτο ἐνότητα, ὁ συγγραφέας ἀγγίζει τὶς σχέσεις τῶν νέων μέσα ἀπό τὶς ποικίλες ἐκφάνσεις τους: ἔρωτας, φιλία, ἀλεκτρονικὴ ἐπικοινωνία, ὁμοφυλοφιλία... Στὴ δεύτερη ἐνότητα, ὁ ματιά τοῦ συγγραφέα στρέφεται στὸν κυρίαρχο τῆς σημερινῆς πραγματικότητας, τὸ διαδίκτυο...».

«Ἀναφέρομεν ὅτι τοῦ ο. Δαμασκηνοῦ ἐπεσήμανε ὅτι «τὸ βιβλίο δομεῖται βάσει ἀπολύτως διακριτῶν ἐνότητων: Στὸν πρώτο ἐνότητα, ὁ συγγραφέας ἀγγίζει τὶς σχέσεις τῶν νέων μέσα ἀπό τὶς ποικίλες ἐκφάνσεις τους: ἔρωτας, φιλία, ἀλεκτρονικὴ ἐπικοινωνία, ὁμοφυλοφιλία... Στὴ δεύτερη ἐνότητα, ὁ ματιά τοῦ συγγραφέα στρέφεται στὸν κυρίαρχο τῆς σημερινῆς πραγματικότητας, τὸ διαδίκτυο...».

«Ἀναφέρομεν ὅτι τοῦ ο. Δαμασκηνοῦ ἐπεσήμανε ὅτι «τὸ βιβλίο δομεῖται βάσει ἀπολύτως διακριτῶν ἐνότητων: Στὸν πρώτο ἐνότητα, ὁ συγγραφέας ἀγγίζει τὶς σχέσεις τῶν νέων μέσα ἀπό τὶς ποικίλες ἐκφάνσεις τους: ἔρωτας, φιλία, ἀλεκτρονικὴ ἐπικοινωνία, ὁμοφυλοφιλία... Στὴ δεύτερη ἐνότητα, ὁ ματιά τοῦ συγγραφέα στρέφεται στὸν κυρίαρχο τῆς σημερινῆς πραγματικότητας, τὸ διαδίκτυο...».

«Ἀναφέρομεν ὅτι τοῦ ο. Δαμασκηνοῦ ἐπεσήμανε ὅτι «τὸ βιβλίο δομεῖται βάσει ἀπολύτως διακριτῶν ἐνότητων: Στὸν πρώτο ἐνότητα, ὁ συγγραφέας ἀγγίζει τὶς σχέσεις τῶν νέων μέσα ἀπό τὶς ποικίλες ἐκφάνσεις τους: ἔρωτας, φιλία, ἀλεκτρονικὴ ἐπικοινωνία, ὁμοφυλοφιλία... Στὴ δεύτερη ἐνότητα, ὁ ματιά τοῦ συγγραφέα στρέφεται στὸν κυρίαρχο τῆς σημερινῆς πραγματικότητας, τὸ διαδίκτυο...».

«Ἀναφέρομεν ὅτι τοῦ ο. Δαμασκηνοῦ ἐπεσήμανε ὅτι «τὸ βιβλίο δομεῖται βάσει ἀπολύτως διακριτῶν ἐνότητων: Στὸν πρώτο ἐνότητα, ὁ συγγραφέας ἀγγίζει τὶς σχέσεις τῶν νέων μέσα ἀπό τὶς ποικίλες ἐκφάνσεις τους: ἔρωτας, φιλία, ἀλεκτρονικὴ ἐπικοινωνία, ὁμοφυλοφιλία... Στὴ δεύτερη ἐνότητα, ὁ ματιά τοῦ συγγραφέα στρέφεται στὸν κυρίαρχο τῆς σημερινῆς πραγματικότητας, τὸ διαδίκτυο...».

«Ἀναφέρομεν ὅτι τοῦ ο. Δαμασκηνοῦ ἐπεσήμανε ὅτι «τὸ βιβλίο δομεῖται βάσει ἀπολύτως διακριτῶν ἐνότητων: Στὸν πρώτο ἐνότητα, ὁ συγγραφέας ἀγγίζει τὶς σχέσεις τῶν νέων μέσα ἀπό τὶς ποικίλες ἐκφάνσεις τους: ἔρωτας, φιλία, ἀλεκτρονικὴ ἐπικοινωνία, ὁμοφυλοφιλία... Στὴ δεύτερη ἐνότητα, ὁ ματιά τοῦ συγγραφέα στρέφεται στὸν κυρίαρχο τῆς σημερινῆς πραγματικότητας, τὸ διαδίκτυο...».

«Ἀναφέρομεν ὅτι τοῦ ο. Δαμασκηνοῦ ἐπεσήμανε ὅτι «τὸ βιβλίο δομεῖται βάσει ἀπολύτως διακριτῶν ἐνότητων: Στὸν πρώτο ἐνότητα, ὁ συγγραφέας ἀγγίζει τὶς σχέσεις τῶν νέων μέσα ἀπό τὶς ποικίλες ἐκφάνσεις τους: ἔρωτας, φιλία, ἀλ

ΣΤΗΝ ΚΥΠΡΟ Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΜΑΣ

Σπίν Μεγαλόνησο Κύπρο μετέβη (17-19/3, ό Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ἰγνάπιος, προσκεκλημένος του Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Νέας Ἰουστινιανῆς & πάσης Κύπρου κ. Χρυσοστόμου Β').

Τήν Παρασκευή 17/3, χοροστάποσε σπίν 'Ακολουθία τῆς Γ' Στάσης τῶν Χαιρετισμῶν τῆς 'Ὑπεραγίας Θεοτόκου, στὸν Ἱερό Ναό τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας Σιροβόλου. Στό κίρυγμά του ἔζηρε τὴν Παναγία μας ὡς πρόσωπο στό ὅποιο θεμελιώνεται ἡ κοινωνία τῆς ἀγάπης καὶ τὸ ἔργο τῆς προσευχῆς.

Τό Σάββατο 18/3 ὁ κ. Ἰγνάπιος συμμετεῖχε σπίν 'Επιμορφωτική Ἡμερίδα τῶν Σχολῶν Γονέων τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Κύπρου, πού πραγματοποιήθηκε στὸ Κέντρο Μελετῶν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κύκκου στὸν Ἀρχάγγελο Λευκωσίας, μὲ γενικό θέμα «Ἡ θωράκιστη τῶν Δικαιωμάτων τοῦ Παιδιοῦ ἀπὸ τούς Γονεῖς». Ὁ Σεβασμιώτατος μῆλος μέ θέμα «Ἡ ταυτόπτιά μας μέσα στή σύγχρονη κοινωνία ('Ἀναφορά στή Χάρτα τῶν Δικαιωμάτων τοῦ παιδιοῦ)». Ἀνέλυσε τά τρία στοιχεῖα πού συνιστοῦν τίν διαχρονική ταυτόπτιά μας καὶ «ἀποδείχθηκαν ἀκατάλυτα ἀπὸ τῶν πανδαμάτωρα χρόνο καὶ ἵσχυρότερα ἀπὸ πόν κάθε καταπίστη τοῦ κατακτητῆς πόν παράδοσή μας, πόν γλώσσα μας, πόν ὄρθροδοξη πόστη μας... Τό ὄρθροδοξο ἥθος μας ἀποτελεῖ πόν κατ' ἔξοχην ἐγγύηση τῆς περιφρούρησης τῶν δικαιωμάτων τῶν παιδιῶν. Ἀν, ὡς ὄρθροδοξοι, ἀναγνωρίζουμε τίν ἀνεκτίμητη ἀξία κάθε ἀνθρώπινου προσώπου ὡς ἔμψυχης εἰκόνας τοῦ Θεοῦ, ὅπωσδόπιοτε στά παιδιά διοχετεύουμε καὶ ἔξαντλούμε ὅλα τά ἀποθέματα τῆς στοργῆς μας, τῆς φροντίδας μας καὶ τῆς πού ἄδολης ἀγάπης μας. Μᾶς ἐμπινέει πάντα ἡ διδαχή καὶ τό παράδειγμα Ἐκείνου, πού πῆρε σπίν ἀγκαλία Του τά παιδιά, τά εὐλόγησε, τά ἐτίμησε καὶ τά ἔξυψωσε σέ πρότυπα, πού ὀφείλουμε νά μιμηθοῦμε, καθώς ἀποτελοῦν τούς βέβαιους πολίτες τῆς βασιλείας Του».

Τό ἀπόγευμα τῆς ἴδιας ἡμέρας ὁ Σεβασμιώτατος παρέστη σέ ἐκδήλωση, ἀφιερωμένη στὸν Ἐθνομάρτυρα Ἀρχιεπίσκοπο Κυπριανό, στὸν Ἱερό Ναό Παναγίας Χρυσελεούσης Λευκωσίας, παρουσίᾳ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ. Χρυσοστόμου.

Τήν Κυριακή τῆς Σταυροπροσκυνήσεως, ὁ Σεβασμιώτατος συλλειπούργησε μετά τοῦ Προκαθημένου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου, Ἀρχιεπισκόπου κ. Χρυσοστόμου, στὸν Ἱερό Ναό Παναγίας Παλουωριώτησης Λευκωσίας. Σπίν ὄμιλία του εὐχαρίστησε θερμά τόν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπο γιά πόν της προσκλήσεως καὶ τήν συλλειπουργία καὶ ἀναφέρθηκε στό πνεῦμα τῆς ἐλευθερίας, τό ὅποιο διακρί-

νει τή ζωή τῆς Ἐκκλησίας. «Ο Χριστός μᾶς καλεῖ ἐλεύθερα νά ἀπαρνηθοῦμε τό ἐγωιστικό μας θέλημα καὶ νά Τόν ἀκολουθήσουμε, φέροντας, ὅμως, στούς ὅμους καὶ τό Σταυρό... ὁ Σταυρός μας εἶναι ἡ σταυρωμένη καὶ ταπεινή ἀγάπη, πού ἀπορρέει ἀπό τό Σταυρό τοῦ Κυρίου καὶ μᾶς καλεῖ νά μοιραστοῦμε τόν πόνο μας καὶ νά πάρουμε τόν πόνο τῶν ἄλλων, νά μοιραστοῦμε τή χαρά μας καὶ νά πάρουμε τή χαρά τῶν ἄλλων, μᾶς καλεῖ νά θυσιάσουμε τόν ἐγωιστό μας, γιά νά σώσουμε τούς ἄλλους, νά τούς δεχτοῦμε ὅπως εἶναι...».

ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΜΑΣ ΓΙΑ ΤΟ ΔΗΜΟΓΡΑΦΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Βαρυσήμαντη ὄμιλία, μέ θέμα «Ἐκκλησιαστική προσέγγιση τοῦ Δημογραφικοῦ προβλήματος», ἐκφώνησε ὁ Σεβ. Ποιμενάρχης μας κ. Ἰγνάπιος, σπίν 'Επιστημονική Ἡμερίδα, πού διοργάνωσε σπίν 'Αθήνα ἡ Ἑνωση τ. Βουλευτῶν καὶ Εὑρωφυσυλευτῶν. Ἀφοῦ παρέθεσε τά τελευταῖα στοιχεῖα τῆς Δημογραφικῆς Ἐρευνας, σύμφωνα μέ τά ὅποια, μέσα σπίν ἐπόμενη εἰκοσαετία, ὁ πληθυσμός τῆς χώρας μας θά μειωθεῖ κατά 500.000 ἔως καὶ 1.000.000 ἄτομα, ἐπεσήμαντε ὅτι «οἱ εἰδίκοι τῆς Δημογραφίας μᾶς λένε ὅτι τό 2030 ὁ πληθυσμός τῆς χώρας μας θά εἶναι 8.000.000, ὅπαν ὁ ἀντίστοιχος σπίν Τουρκία θά εἶναι 100.000.000 καὶ σπίν 'Αλβανία 16.000.000! Βρισκόμαστε ἐνώπιον ἐθνικῆς καταστροφῆς!». Ἀκολούθως, ἀναφέρθηκε σπίν κορυφαία αἵτια τοῦ δημογραφικοῦ ἐκτροχιασμοῦ, τήν διαρκῶς αὐξανόμενη ὑπογεννητικότητα καὶ τόνισε ὅτι «κωρίς νά ἀρνεῖται ὅτι ἡ παροχή οἰκονομικῶν κινήτρων εἶναι ἀπαραίτητη γιά πόν τήν ἀνάσχεσή του, ἡ ποιμαντική ἐμπειρία τῆς Ἐκκλησίας μας ἀναγνωρίζει ὅτι τό πρόβλημα εἶναι κατά βάσιν πνευματικό». Σπίν συνέχεια ἀνέλυσε τά πνευματικά αἴτια τῆς ὑπογεννητικότητας, πού εἶναι: Α. Ὁ συνεχής καὶ συστηματικός ἐκφυλισμός τοῦ Ἱεροῦ Θεσμοῦ τῆς οἰκογένειας. Β. Ἡ ψυχολογική καὶ πνευματική ἀνωριμότητα, πού ἐπιδεικνύεται εἴτε ἐντός τοῦ Γάμου καὶ τῆς, ὑπό οἰασθήποτε μορφῆς, συμβίωσης, εἴτε ἐκτός. Γ. Ἡ ραγδαία αὔξηση τῶν ἐκτρώσεων σπίν πατρίδα μας, πέρα ἀπό κάθε φαντασία. Δ. Ἡ πλασματική εὐδαίμονία, πού διαμορφώθηκε σπίν πατρίδα μας τής τελευταῖες δεκαετίες καὶ μέσα τῆς ἀνατράφηκαν οἱ νέες γενείς. Ε. Ἡ ὑπότιμη τῆς μπτρόπτητας καὶ Στ. Ἡ ἀποιεροποίηση τῆς κοινωνίας καὶ ἡ σχετικοποίηση τῆς πίστης σπίν Θεό. Σπίν συνέχεια παρέθεσε συγκεκριμένες, πρακτικές πρωτοβουλίες τῆς Ἐκκλησίας μας, γιά πόν ἀνάσχεση τοῦ προβλήματος: ἡ πριμοδότηση, ὅδη ἀπό τό 1999, μέ πρωτοβουλία τοῦ ἀξέχαστου Ἀρχιεπισκόπου Χριστοδούλου, τῆς γέννησης 30 τέκνων σπίν πολύπαθη δημογραφικά περιοχή τῆς Θράκης καὶ ἡ δημιουργία ἐκκλησιαστικῶν Παιδικῶν Σταθμῶν σέ ὅλες τής Μητροπόλεις τῆς Ἐλλάδος. «Ἡ Ἐκκλησία μας ἐργάζεται συστηματικά, σημειώσε ὁ κ. Ἰγνάπιος γιά πόν διαφύλαξη, ἐνίσχυση καὶ προαγωγή τοῦ Ἱεροῦ Θεσμοῦ τῆς οἰκογένειας, γιατί πιστεύει σπίν οἰκογένεια. Σέ ὅλες τής Μητροπόλεις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἐλλάδος, ἀναπτύσσεται ἡ ποιμαντική τῆς οἰκογένεια. Λειτουργοῦν Σχολές Γονέων, μέ πό συμμετοχή μεγάλου ἀριθμοῦ ζευγαριῶν, ὅπου διδάσκουν εἰδίκοι σπίν σχέσεις τῶν συζύγων καὶ σπίν τέχνη τῆς οἰκογένειας κατατάξεις. Πολλά Κέντρα Συμπαραστάσεως Οἰκογενείας λειτουργοῦν, ἀπό τήν Ἀρχιεπισκόπη τήν Αθηνῶν μέχρι καὶ τής παραμεθόριες Μητροπόλεις τῆς πατρίδας μας, ὅπου προσφέρεται κάθε εἶδους βοήθεια, ὑλική καὶ ἡλική, σέ ἀπορεῖς ὡς μονογονεῖκες οἰκογένειες, συζύγους σέ ποικίλη κρίση, κακοποιημένες γυναικεῖς, ἐγκαταλειμένα παιδιά. Ἡ Ἐκκλησία μας δέ θά πάψει ποτέ νά διακρηγούσει τήν ἀλήθεια, νά προβάλλει τό μεγαλεῖο τοῦ Εὐαγγελικοῦ Λόγου, μέσα ἀπό τόν Οποῖο προσφέρονται λύσεις ζωῆς γιά τά μικρά καὶ τά μεγάλα προβλήματα τῆς κοινωνίας. Τό Δημογραφικό εἶναι τεράστιο ἐθνικό πρόβλημα, πού ἀπειλεῖ τήν ὑπαρξη τῆς Ἐλλάδας τά ἐπόμενα χρόνια. Ἡ ἀναλογιστοῦμε ὅλοι τής εὐθύνες μας, ἃς πάψουμε νά σκεπτόμαστε ὡφελιμιστικά καὶ ἐγωιστικά καὶ ἃς πράξουμε ὅ, τι εἶναι δυνατόν γιά πόν ἅμεστης ἀνάσχεσή του, πρίν νά εἶναι πολύ ἀργά».

ΣΤΟΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΙΚΟ ΜΑΣ ΝΑΟ ΤΑ «ΑΧΡΑΝΤΑ ΠΑΘΗ» ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

Ξεχωριστή τιμή και εύλογία γιά την Τοπική μας Ἐκκλησία ἡταν ἡ ἔλευση και φιλοξενία στόν Μητροπολιτικό Ἱερό Ναό του Ἀγίου Νικολάου τῶν «Ἀχράντων Παθῶν» του Κυρίου, ἡτοι ἀποτυμημάτων τῆς Χλαμύδας, του Σπόγχου και του Ἀκάνθινου Στεφάνου, πού φυλάσσονται ως πολύτιμος θησαυρός στὸν Ἱερά Μονή Μεγάλου Μετεώρου. Τά τοις «Ἀχραντα Πάθη» κόμισε στὸν πόλη μας ὁ Ἡγούμενος τῆς Μονῆς Ἀρχιμ. Νήφων Καψάλης, Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σταγῶν & Μετεώρων και τά ὑποδέχθηκε στὰ προπύλαια του Ναοῦ ὁ Σεβ. Μητροπόλιτης Δημητριάδος κ. Ἰγνάτιος, ἐπικεφαλῆς του Ἱεροῦ Κληρού και πλήθους εὐλαβῶν Χριστιανῶν. Παράλληλα, στόν Μητροπολιτικό μας Ναό ἀφίχθη και ἡ Ἱερά και Θαυματουργή Εἰκόνα τῆς Παναγίας Κοσμοσώτειρας του Ἐβρου, ἡ ὁποία παρέμεινε γιά τέσσερις ὥρες, στὸν ἐπιστροφή της ἀπό τὸν Πειραιά στὸν Ἀλεξανδρούπολην. Μετά τὴν ὑποδοχή, τελέστηκε ὁ τελευταῖος, γιά τὴν φετινή Μεγάλη Τεσσαρακοστή, Κατανυκτικός Ἐσπερινός, χοροστατοῦντος του Σεβ. Ποιμενάρχου μας κ. Ἰγνατίου, ὁ ὁποῖος, στὸ τέλος, ὀλοκλήρωσε τὴν σειρά τῶν κατανυκτικῶν ὄμιλιῶν του. Ἰδιαίτερη ἡταν ἡ ἀναφορά του Ἐπισκόπου μας στὸ πρόσωπο του ἀοιδίμου Μητροπολίτου Σταγῶν & Μετεώρων κυροῦ Σεραφείμ, μέ τὴν εὐλογία του ὁποίου, λίγο πρὶν τὴν ἐκδημία του, ἐνεκρίθη ἡ ἔλευση τῶν «Ἀχράντων Παθῶν» στὸ Μητρόπολη μας και κατέθεσε πίν εὐγνωμοσύνη τῆς Τοπικῆς μας Ἐκκλησίας γιά τὴν τελευταία του αὐτῆς δωρεά. Ὁ κ. Ἰγνάτιος ἀναφέρθηκε στὶς περιπέτειες πού ἔζησε ὁ μεγάλος Ἱεράρχης, σὲ μία ταραχώδη γιά τὴν Ἐκκλησία περίοδο, και στὸ ὑψιστό ἐκκλησιαστικό ἥθος, πού ἐπέδειξε, στὰ χρόνια τῆς δοκιμασίας του.

ΧΕΙΡΟΤΟΝΗΘΗΚΕ ΙΕΡΕΥΣ Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΑΡΧΙΔΙΑΚΟΝΟΥ ΜΑΣ

Ξεχωριστές στιγμές γνώρισε ἡ Τοπική μας Ἐκκλησία τό Σαββατοκύριακο 1-2/4, καθώς εἰσήχθη στοὺς κόλπους του Ἱεροῦ Κληρού τῆς ὁ π. Σταύρος Ποδαρόπουλος, συνταξιοῦχος Τραπεζικός, ἀπόφοιτος τῆς ΑΣΟΕ, 59 ἐτῶν και πατέρας δύο τέκνων, τῆς Μαρίας, ἱατροῦ, και του Ἀρχιδιακόνου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος π. Ἰωνίλ. Ἡ εἰς Διάκονον Χειροτονία του π. Σταύρου τελέστηκε, σὲ κλίμα βαθείας συγκίνησης, τό Σάββατο 1/4, στὸν Ἱερό Ναό Ἀγίου Δημητρίου Βόλου, ἀπό τὸν Σεβ. Μητροπολίτη Δημητριάδος κ. Ἰγνάτιο ἐν πληθούσῃ Ἐκκλησίᾳ, μέ τὴν συμμετοχήν πλειάδος Κληρικῶν. Στὴν ὄμιλία του ὁ Σεβασμιώτατος τόνισε ὅτι «τό γεγονός πού βιώνουμε σήμερα εἶναι καρπός του Ἀγίου Πνεύματος και προσφορά τῆς Τοπικῆς μας Ἐκκλησίας. Λογικά δέν ὑπάρχει ἔξηγος. Ποιός μπορεῖ νά σκεφθεῖ ὅτι ἔνας ὥριμος και ἀπόλυτα ἐπιτυχημένος ἄνθρωπος, εἰσάγεται στὸν Ἱερωσύνη γιά νά διακονήσει τὸν λαό του Θεοῦ! Τό γεγονός αὐτό εἶναι ἀπόδειξη τωντανῆς Ἐκκλησίας, γεμάτης ἀπό τὴν Χάρη του Θεοῦ... Σήμερα μία ὀλόκληρη οἰκογένεια προσφέρεται στὸν Θεό. Προηγήθηκε ὁ υἱός, ἀκολουθεῖ ὁ πατέρας, ἀλλά στὸν Ἱερωσύνη μετέχει ὀλόκληρη ἡ οἰκογένεια. Ὁ νέος κληρικός εἰσάγεται και προσφέρεται ἀπό τὸ παιδί του. Ποῦ ἀλλοῦ μπορεῖ νά zήσει κανείς τέτοιες ἐμπειρίες; Μόνο σὲ μία τωντανή Ἐκκλησία. Ὁ, τι πιό τωντανό ὑπάρχει σήμερα στὸν τόπο μας εἶναι ὁ Ὁρθόδοξη πίστη και Ἐκκλησία μας, πού ἐνώνει, διακονεῖ και σώζει τὸν λαό... Γι' αὐτό θά zήσει ὁ Ἐκκλησία, ὅπως ἔζησε στοὺς αἰώνες κι ἂς τὸν τρομοκρατοῦν κι ἂς τὸν ἀπειλοῦν μέ κωρισμούς. Ἔνα πράγμα εἶναι γεγονός: ὅτι ὁ Ἐκκλησία εἶναι τοῦ λαοῦ και ὁ λαός εἶναι τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτὸν τὸν ἀλήθεια κανείς δέ μπορεῖ νά τὸν ἀλλάξει...». Τὴν Κυριακή 2/4, τὸν Ε΄ τῶν Νηστειῶν, τελέστηκε ὁ εἰς Πρεσβύτερον Χειροτονία του π. Σταύρου στὸν Μητροπολιτικό Ἱερό Ναό Ἀγίου Νικολάου Βόλου, ἀπό τὸν Σεβ. κ. Ἰγνάτιο, παρουσίᾳ μεγάλου πληθους πιστῶν και Κληρικῶν ἀπό τὸ Βόλο, τὸν Αθήνα, τὸν Πρέβεζα, τὸν Ἀλεξανδρούπολη, τὸν Κρήτη και τὸν Κύπρο. Ὁ Σεβασμιώτατος τόνισε ὅτι «οἱ ἄνθρωποι δέν ἀξίζουμε τὸ δῶρο τῆς Ἱερωσύνης, ὅμως, ὁ Χάρις του Θεοῦ μᾶς ἐπισκιάζει, ἀρκεῖ νά ἐνώσουμε τὸ θέλημά μας μέ τὸ θέλημά Του...». Ὁ κ. Ἰγνάτιος τόνισε ὅτι ὁ Ἱερός μας Κληρος ἀγωνίζεται και προσφέρει: «Δέν εἴμαστε ἀλάνθαστοι, οὔτε ἀναμάρπτοι, ἀλλά ἀγωνιστές, πού zητοῦμε τὴν Χάρη του Θεοῦ και μέ ἐνόπτη προσπαθοῦμε ν' ἀνταποκριθοῦμε στὶς ἀνάγκες τῆς ἐποχῆς...». Χαρακτήρισε τὸν νέο Ιερέα «zωντανό παράδειγμα πρός μίμησην» και εὐχήθηκε νά μιμηθοῦν και ἀλλοι τὸ εὐλογημένο παράδειγμα του, «γιατί δέν ὑπάρχει πιό ἐλεύθερη κίνηση στὴν zωή μας, ἀπό τὸ νά τὸν ἀφιερώσουμε στὸν Χριστό και στὸν Ἐκκλησία Του...». Ὁ νέος Πρεσβύτερος θά ἀναλάβει, ἐν καιρῷ, ἐφημεριακά καθήκοντα στὸν Ἱερά Μονή Τιμίου Προδρόμου Συκῆς.

ΝΕΑ ΜΟΝΑΧΗ ΣΤΗ ΜΗΤΡΟΠΟΛΗ ΜΑΣ

Τὴν ρασοφορία τῆς Μοναχῆς Μακαρίας, κατά κόσμον Μαρίας Μαστοροδῆμου, τέλεσε (1/4) ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ἰγνάτιος, στὸν Ἱερά Μονή Ἀγίου Σπυρίδωνος Προμυρίου. Ἡ νέα Μοναχή κατάγεται ἀπό τὴν Λάρισα, εἶναι 37 ἐτῶν και ἀπόφοιτη ΤΕΙ Βιομηχανικοῦ Σχεδιασμοῦ. Τὴν ρασοφορία συμμετεῖχαν ἀντιπροσωπεῖς Ἱερῶν Μονῶν τῆς Τοπικῆς μας Ἐκκλησίας και πλήθος προσκυνητῶν. Στὸν ὄμιλία του ὁ Σεβασμιώτατος ἐπεσήμανε ὅτι «στὰ μάτια πολλῶν ἡ ὀλοκληρωτική ἀφιέρωση στὸν Θεό ἐνός νέου ἄνθρωπου, στὸν ἐποχή μας, ζαφνιάζει. Τελικά, ὑπάρχουν ψυχές πού δέ συμβιβάζονται μέ τὸ μέτριο, δέ στέκονται στὸ ἀνεπαρκές, ἀλλά διφοῦν γιά τὸν ἀπόλυτη ἀλήθεια και τὸν ἀναζητοῦν, γιά νά κατακτήσουν τὸν κοινωνία μέ τὸ τέλειο, δηλαδή τὸν Θεό...». Ὁ κ. Ἰγνάτιος τόνισε ὅτι «ὁ δρόμος τῆς ἀφιερώσεως θέλει αὐθεντικότητα, γιατί ὁ τελειότητα μόνο σὲ αὐθεντικούς ἄνθρωπους ἀρμόζει και σὲ ψυχές ἀποφασισμένες νά διθοῦν ὀλοκληρωτικά στὸ Θεό... Θέλει ὑπακοή στὸν Θεό, στὸ πρόσωπο τῆς ἑγούμενης... Θέλει θυσία και προσφορά, γιατί μέσα στὸ κοινόβιο βιώνεται ἡ κοινωνία τῆς ἀγάπης, ὁ ἐνόπτη, τὸ μοίρασμα...». Εὐχήθηκε, τέλος, ὁ Θεός νά στερεώνει τὴν νέα Μοναχή Μακαρία στὸν δρόμο τῆς ἀφιερώσεως.

Κυκλοφορήθηκε ὁ ΣΤ' Τόμος τῶν ΕΡΓΩΝ τοῦ Μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστοδούλου

Μόνον ὡς θέλημα Θεοῦ μπορεῖ νά έρμπνευτεῖ ἢ συνέχιστο ἐνός ἐκδοτικοῦ ἐγχειρήματος αὐτοῦ τοῦ μεγέθους σέ καιρούς οἰκονομικῆς δυσπραγίας. Αὐτά τὸν αὔρα τῆς Θείας καθοδήγησην νιώθουμε ὅλα αὐτά τὰ χρόνια, κατά τὰ ὅποια ἀναλάβαμε τὸ πιτάνιο ἔργο τῆς ἑρευνας, συλλογῆς καὶ ἐκδόσεως τοῦ συνόλου τοῦ ἀνεκδότου συγγραφικοῦ ἔργου τοῦ Μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν & πάστος Ἑλλάδος Χριστοδούλου. Αὐτὸν ἡ Θεία ἐνέργεια μᾶς ἀξιώνει, ὡς Τοπικὴ Ἐκκλησία τῆς Δημητριάδος, ἀλλά καὶ προσωπικῶς, νά προσφέρουμε στὸν καθόλου Ἐκκλησία καὶ στοὺς μελετητές τοῦ σύγχρονου Ἐκκλησιαστικοῦ βίου τὸν ἀνά κεῖρας δο Τόμο τῶν Ἐργῶν τοῦ ἀοιδίμου Πρωθιεράρχου, μέ τὸν ἐπιμέρους τίτλο «Σχεδιάσματα Ὁμιλιῶν Α΄ - Μεγάλην Ἐβδομάδα».

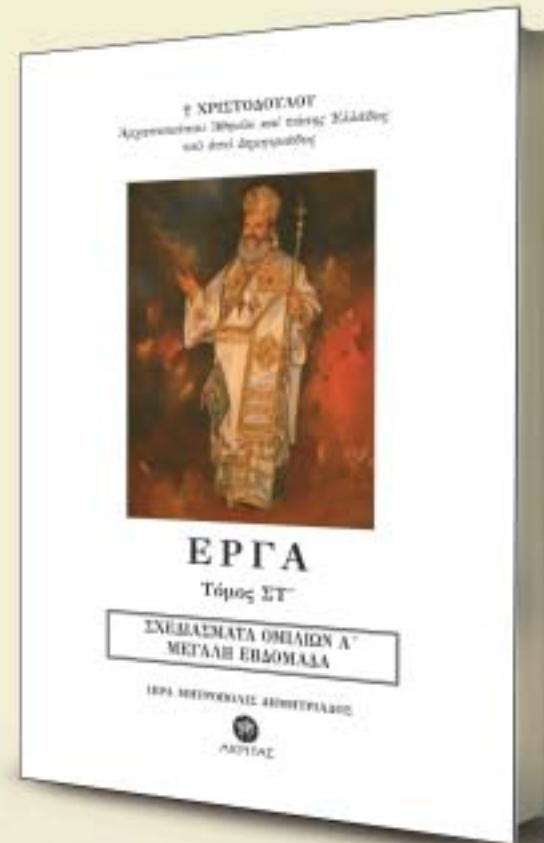
Ο Μακαριστός Ἀρχιεπίσκοπος ἄρχισε νά ἐπιδίδεται στὸν διακονία τοῦ Θείου Λόγου ἀπό πολύ νωρίς. Κήρυττε πάντοτε ἀπό σπίθους, δχι διά λόγους προσωπικῆς ἐπιδείξεως, ἀλλά λόγῳ τῆς ἀνεστος στὸ διακείριστο τῆς γλώσσας καὶ στὸν ἀνάπτυξη τῶν ποικίλων θεολογικῶν ἐννοιῶν. Θεωροῦσε δέ τὸν ἀπό σπίθους προσφορά τοῦ κηρύγματος ἀμεσότερον καὶ ἴδιαίτερα ἐνδιαφέρουσα ἐκ μέρους τῶν ἀκροατῶν, χωρίς, ὅμως, νά περιφρονεῖ τὸν ἀξία τοῦ γραπτοῦ Θείου κηρύγματος, γιά τὸ ὅποιο ἐνδιαφέροταν προσωπικῶς, προκειμένου νά θεραπευθεῖ ὁ τελικός σκοπός, πού δέν ἦταν ἀλλος ἀπό τὸν ἀκρόαστο τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ μέ κάθε τρόπο. Παρά τὸν ἀπό σπίθους ἐκφώνηση τοῦ κηρύγματος, διέσωζε πάντα σέ ἔνα κομμάτι χαρτί τίς βασικές σκέψεις του, ἀλλοτε σέ τηλεγραφική μορφή καὶ ἀλλοτε πιό ἀνεπτυγμένες.

Στὰ ἰδίοχειρα αὐτά σχεδιάσματα τῶν ὥμιλιῶν του ἀποκαλύπτεται, σταδιακά, ἡ στρατηγικὴ του καὶ οἱ τεχνικὲς ἀρχές πού χαρακτηρίζαν τὰ κηρύγματά του. Οἱ σκέψεις του ἔχουν ἀρχή, μέση καὶ τέλος. Ἀρχικῶς, διαγράφουν τὸ περίγραμμα τῶν ὕσων θ' ἀκόλουθοσουν, εἰσάγοντας τὸν ἀκροατὴν στὸ κεντρικό θέμα ἑκάστης ὥμιλίας, τὸ ὅποιο ἀναπτύσσεται στὸ κυρίως μέρος, μέ συστηματικό τρόπο, πατῶντας πάνω σέ συγκεκριμένα καὶ σταθερά σημεῖα, συνήθως τρία, τὰ ὅποια ἀνέπτυσσε μέ καθαρό καὶ κειμαρρώδη λόγο. Ἡ ἔγνοια του ἦταν νά ἀναλύσει τὰ σημεῖα αὐτά, εἴτε ἀφοροῦσαν τὸν Ἀγιογραφικό Λόγο, εἴτε τίς μνῆμες τῶν Ἅγιων, εἴτε τίς ἔορτές τῆς Ἐκκλησίας, μέ τρόπο ἐπικαιροποιημένο, μέ λόγο σύγχρονο καὶ κατανοτό, ὅπετε νά μεταφέρει τὸ μήνυμα τῆς Ἐκκλησίας στὸ σημερια, ἵκανοποιώντας τὶς πνευματικὲς ἀνάγκες τῶν ἀκροατῶν τῆς ἐποχῆς του. Βλέπουμε συχνά, στὰ σχεδιάσματα αὐτά, νά ἀφοροῦται ἀπό γεγονότα τῆς ἐπικαιρότητας, τὰ ὅποια φώτιζε πάντοτε μέ τὸ ἀγλαό φῶς τοῦ Εὐαγγελίου. Μέ τὸν τρόπο αὐτό, κρατοῦσε ἀσθεστο τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἀκροατῶν του καὶ ἀποκαλύπτει τὶς ποιμαντικές του ἀνοσυχίες, πού τὸν ἔκαναν νά μελετᾶ διαρκῶς τὰ κοινωνικὰ δρώμενα στὸν Ἑλλάδα καὶ στὸν κόσμο καὶ νά τὰ ἀναλύει, μέ ἐπίκεντρο πάντοτε τὸ πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Στὸ τέλος τοῦ κάθη σχεδιαγράμματος διασώζεται ὁ ἐπίλογος μέ τὰ τελικά συμπεράσματα καὶ μπινύματα πρός τὸν λαό τοῦ Θεοῦ.

Οπως σημειώσαμε καὶ προηγουμένως, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος συνήθιζε νά καταγράφει ἰδίοχειρως τὶς βασικές σκέψεις τοῦ κηρύγματος, πού ἐπρόκειτο νά ἐκφωνήσει, δημιουργώντας, ἐτοι, ἔνα σημαντικότατο ἀρχειακὸ ὄλικό, μέσα ἀπό τὸ ὅποιο ξεδιπλώνεται ἡ Ἱεροκηρυκτικὴ του τέχνη. Ο Τόμος περιέχει τὸ σύνολο τῶν ἰδίοχειρων σχεδιασμάτων του, πού ἀφοροῦν στὶς ὥμιλες του στὶς ἀκολουθίες τῆς Ἅγιας καὶ Μεγάλης Ἐβδομάδος, ἀπό τὸ Σάββατο τοῦ Λαζάρου μέχρι τὸν Μεγάλην Πέμπτη - συνολικά ἐνενήντα μία (91) - ἀπό τὸ 1967 ἕως τὸ τέλος τοῦ βίου του. Πρόκειται γιά ἔναν πολύτιμο θησαυρό, τὸν ὅποιο ἔθεσε προφρόνως στὶς διάθεστοι μᾶς ὁ κάτοχος τοῦ μεγάλου ἀρχείου τοῦ Μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου, τ. Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς

Αθηνῶν, Προϊστάμενος τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ Ἀθηνῶν καὶ πολύτιμος συνεργάτης του, Πρωτ. Θωμᾶς Συνοδινός, ὁ ὅποιος προλογίζει τὸν Τόμο καὶ ἀπό καρδιᾶς εὐχαριστοῦμε.

Τά ἐν λόγῳ σημειώματα εἶναι σημαντικά, γιατί διασώζουν τὸν ἴδιατερο γραφικὸ του χαρακτήρα, τὸν ὅποιο ὁ μελετητής θά δεῖ νά ἔχεισθεται καὶ νά σχηματοποιεῖται μέ τὸ πέρασμα τῶν χρόνων. Κυρίως, ὅμως, εἶναι πολύτιμα, γιατί καταγράφουν καὶ ἀποκαλύπτουν πίν ἔχειλιξη καὶ τὸν

ώριμανση τῆς θεολογικῆς του σκέψης ἀλλά καὶ τῆς Ποιμαντικῆς του εὐθύνης, ὅταν πιά ὡς Ἀρχιερέας ἀπευθύνεται στὸ Χριστεπώνυμο πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας. Ἐπιλέξαμε νά τὰ δημοσιεύσουμε αὐτούσια, ἀλλά καὶ δακτυλογραφημένα, προκειμένου ὁ μελετητής νά μή δυσκολευτεῖ στὸν ἀνάγνωση τους, ἀφοῦ κάποιες φορές ὁ γραφικός του χαρακτήρας γίνεται δυσνόητος ἢ δυσδιάκριτος λόγῳ καὶ τῆς παλαιότητας πολλῶν κειρογράφων.

Πιστεύουμε ὅτι ἡ δημοσίευση τῶν κειρογράφων του ἀειμνήστου Προκαθημένου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος θά συμβάλει περαιτέρω στὴ μελέτη τῆς ἀλησμόνητης προσωπικότητας ἐνός ἡγέτη μεγίστου Ἐκκλησιαστικοῦ καὶ ἐθνικοῦ βελτινεκοῦ, ἀπό τοὺς τελευταίους δεινούς ρίτορες τῆς δημόσιας ζωῆς. Θά ὠφελήσει, ὅμως, τὰ μέγιστα καὶ ὅλους ἐκείνους πού ἀγωνίζονται νά διακονήσουν Θεοφιλῶς τὸν ιερό ἄμβωνα, κληρικούς καὶ λαϊκούς κήρυκες τοῦ Θείου Λόγου, γιά νά προσφέρουν στὸ λαό μας τὸ μήνυμα τῆς Ἐκκλησίας.

Ο Τόμος, ὅπως καὶ οἱ προηγούμενοι, διατίθεται ἀπό τὸ Βιβλιοπωλεῖο μας «Ο Λύχνος» καὶ ἀπό ὅλα τὰ Ἐκκλησιαστικά βιβλιοπωλεῖα. •

· Αρχιμ. ΕΠΙΦΑΝΙΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, Ιεροκήρυκος